Ἀριθμός 1916.

1

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

εἰς τὸ δευτερεῖον καὶ πρωτεῖον
τῆς ἐπιλεκτοτάκτικης μετοικικῆς
καλὰ τὴν νέαν τῆς μετοικικῆς μέθο-
δον, ἐνυλαχθεῖσα παρὰ χειρὸς
τὸ ἐπιμελοῦν, μεταφρασθεῖσα δὲ
εἰς τὸ ἀπλούστερον, καὶ ἐπιδοθεῖσα
θεῖσα εἰς πολὺ ἐπιτυχοῦσα παρὰ χρε-
μαξίᾳ, χαιροφύλακος τῆς Ἰδ' χειρὸς
τάξης ἐπιλοχείας, ἐνὸς τῶν ἐφαιρεθέν
τῆς ἐνδεικτικῆς νέας μεδάλλ...

κεφάλαιον α'.

422
Β: Αγ: Κω. 96.

„περὶ τῆς ποσόλητος τῆς μεταφορᾶς.

Ἀ ὧν τινὰ γνωρίζομεν συμβαλλόμενα
μεταφορᾶς, ποσόλητα, καὶ ποιό-
λητα. διὰ τῆδε καὶ δύο εἰδῶν χα:

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΑΣΚΑΡΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

1

ΔΙΡΙ ΦΟΝΘΙΓΑΣ 1916

εαπλῆς διορίζομεν διὰ νὰ γραφεται πάντε μελωδία.

Ηπατόλης, ὁπὸ διανεῖται εἰς ἰνὶ μελῳδίαν, εἶναι ἡ ἀνά: βασις, ἡ καλάβασις, καὶ ἡ ἰσόλης.

Ναάβασις λέγεται σειρὰ φθόγγων, οἱ ὁποῖοι ψάλλονται μὲ λαὶ ἐ: ξῆς συνεχεῖς καλὰ λαύλην λαὶ τάξιν, οἷον,

πα βου γα δι με ζω νη πα.

Καλάβασις λέγεται σειρὰ φθόγγων, οἱ ὁποῖοι ψάλλονται κατὰ τὴν ἐναντίαν τάξιν τῆς ἀναβάσεως οἷον,

πα νη ζω με δι γα βου πα.

Ἡ μὲν ἀνάβασις λέγεται καὶ ὀξύ-
της, καὶ ἀνιέναι, ἡ δὲ κατά-
βασις λέγεται καὶ βαρύτης, καὶ
καθιέναι. αὐλὴ δέ ἐστι σωμάτων
φθόγων λέγεται πλῆμαξ.

ἡ διαλυτικὴ πλῆμαξ, εἰς ἣν οἱ λιθά-
κωνλαι οἱ ἀρχαῖοι τὴν ποσότητα τῆς
μελῳδίας καὶ τὴν διαστασιν σύγκρασιν

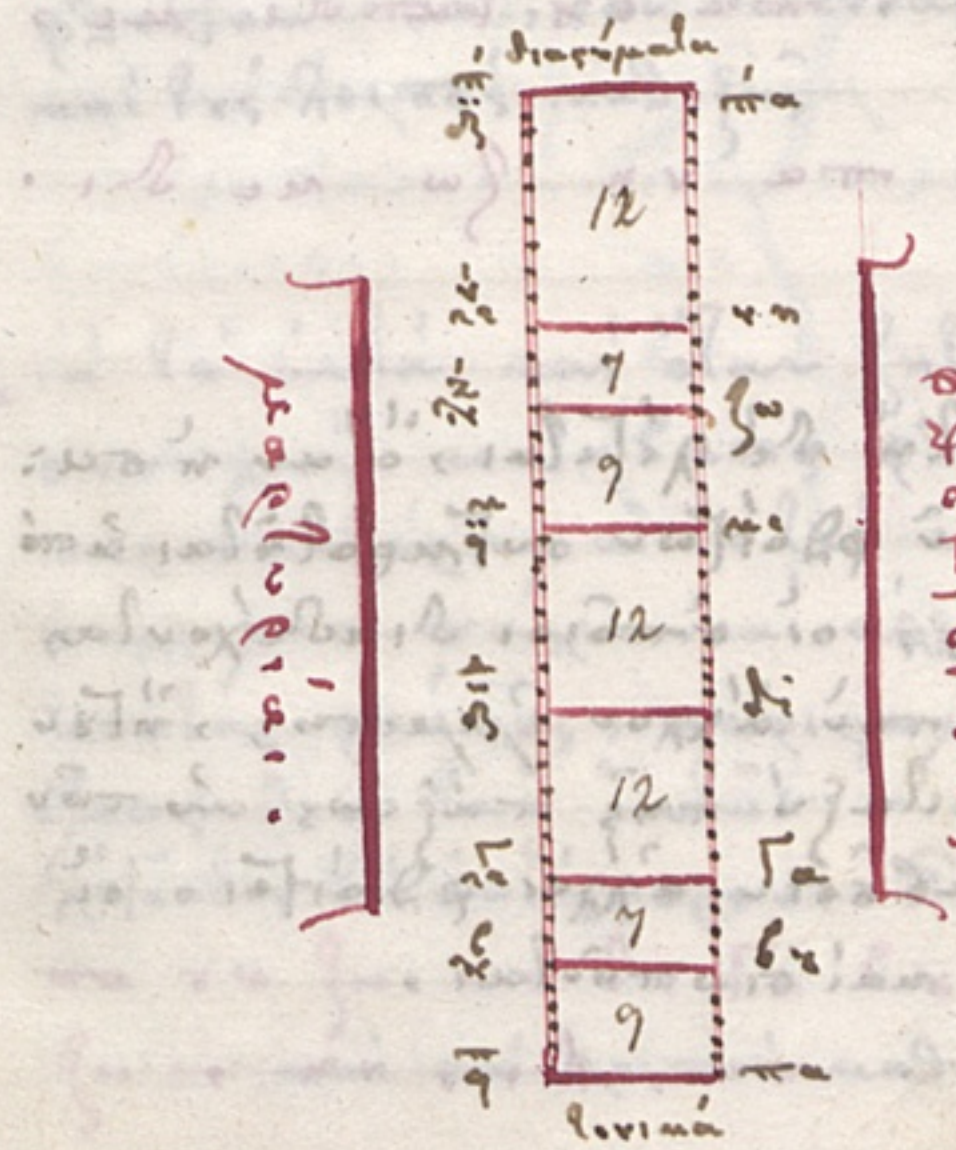

ἀνάβασις καὶ κατάβασις λέγεται συνεχὴς καὶ ὑπερβολή.
καὶ συνεχὴς μὲν λέγεται, ὅταν κατὰ διαδοχὴν φθόγγων συλλαβὴν ἀπὸ φθόγγου, ὁπὸς διαδέχεται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀμέσως. ἤτον ὅταν μεταξὺ τῆς τάξεως αὐτῶν δὲν μεσολαβῇ ἄλλος φθόγγος.

μαθὼς, πα βα γα δι με,

νὴ, πα νη ζω με δι.

ὑπερβολὴ δὲ λέγεται, ὅταν κατὰ διαδοχὴν φθόγγων συλλαβὴν ἀπὸ φθόγγους, οἱ ὁποῖοι διαδέχονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐμμέσως, ἤτον ὅταν μεταξὺ τῆς τάξεως αὐτῶν μεσολαβοῦν ἄλλοι φθόγγοι, οἱ ὁποῖοι καὶ σιωπῶνται,

μαθὼς, πα, δι, νη,

3.

ν', δι, βχ, βω.

Ο Ιαν βηλητὴ συνεχὴς ἀνάβασις φθόπτων, περισσοτέρων ἀπὸ τὰς ἐπτά· ἴδε φάλλομεν καὶ ἄλλας ἀνιούσας φθόπτας, παρεισαγομένας ὅμως μὲ ἰδίας ἀυλὰς συλλαβάς· λέγουσι δὲ μὲν ὄγδοον φθόπτου πα, δὲ δὲ ἔνναλον βχ, καὶ ἐξῆς λοιπὰς καθεξῆς.

Ἀπὸ δὲ ἀυλὰ καὶ ὅλαν βηλητὴν συνεχὴς καλάβασις φθόπτων περισσοτέρων ἀπὸ ἐξῆς ἐπτά· φάλλομεν πάλιν καὶ ἄλλας καὶ ἰδίους φθόπτας, παρεισαγομένας ὅμως διὰ ἰδίων ἀυλῶν συλλαβῶν, λέγουσι δὲ ἀνδιαφόρως. οἷον, πα νη βω με δι γα βχ πα νη βω, καὶ τὰ λοιπὰ καθεξῆς.

μλίμαξ, ὑπὸ "ὑπομιν, συνί=
ςαται ἀπὸ φθογγὸς ὁμοῦ, οἱ ὁ:
ποῖοι περιμλείστη διαςήματα
ἐπλά· καθ' ἓν ἀπὸ τὰ ὁποῖα
λέγεται πόνος, ἤτοι φωνήλια:
ςημαντική.

σόλης δὲ λέγεται περὶ φθόγγων
ψαλλομένων διὰ λης ἀνλης σλ:
λαβῆς, μήτε ἐξυνομένων, μή:
τε ὑπερυνομένων, καθως.

πα, πα, πα.

η', ρ, ρ, ρ.

η', ζω, ζω, ζω.

περὶ τῶν χρωμλέων τῶν φθόγγων.

Ο: ἰχαραμιλῆες, μὶλος ὁποίως τε:
φεται π' ποσόλης ληῆ μελιῶλίας,
πῖταν, ὁπα παραιρίνει πας φθότ:
γας πὰ γραφομένα μίλας, εἶναι
λεῖμα. γραφοῦλας δ' καὶ ὀνομά:
ζονται ἄλλως.

ἴσον..... " — ο
ὀλίτον..... " — α
πελαγπ'..... " — α
μεγλήμαλα..... " α — ἀνιόντες
μέντημα..... " ⟩ ε
ὑψηλπ'..... " ⟩ δ

ἀπόρεφος.. " ⟩ α
ὑποβεβλ'.... " ⟩ β — καθιόντες
ἐλκυστόν.... " ⟩ β
καὶ χαμηλπ'... " ⟩ δ

Ι: ὁ μὲν ἴσον ἦλε ἀνάβασιν, ὅτε
καλάβασιν φανερόνε, ἀλλὰ ἰσο:
πτα. καὶ πᾶπο δηλοῖ πό' μεν:
δεν ο, ὁπὰ κεῖται ἐμπροσθεν

ζ. ἐξαπέστειλε δὲ παύλος τὸν φιλήμονα τὸν πρὸ πτωχείας χαραλιμπος.

η ὁ ἀχίτων, ὁ πελαγή, καὶ λάμπει: λάμματα, φανερώνει τὸν ἀπὸ τὰ πτωχεία πρῶτον ἀνιόντα φιλήτον. ἡ δὲ ἀπόστροφος, τὸν ἀπὸ τὰ πτωχεία πρῶτον καὶ: λιούλα φιλήτον. καὶ πρῶτο δη: λοῖ τὸ α, ὅπου δοκίμασται ἐμπροσθέντων.

ηι ὑπερέχει φανερώνει δυὸ σω: νεχεῖς κατιόντας φιλήτες. δ πρῶτο δηλοῖ τὸ 2, ὅπου εἶ: ναι ἐμπροσθέντης.

ηιι ὁ κέντημα φανερώνει τὸν δι: πλοῦν ὑπερβαλὼς ἀνιόντα φιλή:

τον, τὸ δὲ ἀλαφρύ, τοῦ δια-
τερον ὑπερβαλὼς πολιόντα
φθόγγον. καὶ πέπτο δηλοῖ τὸ
προσαγόμενον εἰς ἀνιὰ 6 :

?! ὕψηλὴ φανερώνει τοὺ πέτας:
τον ὑπερβαλὼς ἀχιόνια φθόγ:
γον, ἢ δὲ χαμηλὴ ποὺ πε:
ταστον ὑπερβαλὼς πολιόντα
φθόγγον. καὶ πέπτο δηλοῖ τὸ
προσαγόμενον εἰς ἀνιὰς 8 .

ραφωνὲς ποιητοὺ ἦτο μεγάλη,
εἰς μὲν τὴν ἰσόλητος μελαχει:
ριζόμενα ἐς ἴσον, εἰς δὲ τὴν
συνεχῆ ἀνάβασιν, μελαχειρι=
ζόμενα τὸ ὀξύτον, τὴ μέση.
μάλα, καὶ ἦν τελαγὴ, καὶ
εἰς ἦν συνεχῆ καλάβασιν, τὴν
ἀπέσχοφον, καὶ ἦν ὑποβεβηκυῖ.

ἡ δὲ ὑπερβολὴ ἀνάβασις καὶ κα-
τάβασις ἐπειδὴ γίνεται καὶ
πολλὰς τροπὰς, γεύφεται μὲ-
τὰς αὐλὰς μὲν ἡχαλαμβάνεως,
οὐχ ὅμως πλέον ἁπλᾶς, ἀλλὰ
συνθέτους. ἐπειδὴ ἡ σύνθεσις
ἠμπορεῖ καὶ αὐξάνῃ μὲν ποσό-
ητα τῶν ἡχαλαμβάνεων καὶ
τὴν ἀρχὴν ὡρισμένως.

ὀφαιρέζεται δὲ ἡ ποσότης τῆς
ὑπερβολῆς ἀναβάσεως καὶ
καταβάσεως διὰ μεσάβλης μέ-
σου. παράδειγμα ἔχειν
ὅλαν δοθῶσι δύω φθόγγοι, οἱ
πα δ1, καὶ ζητεῖται καὶ ἀ-
ρεθῇ ἡ ποσότης τῶν, ἀνωρέ-
μεν εἰς τὴν μέσην. ὁ δ1,
πόσος τόνος ἀπομαμερύνεται
ἀπὸ τοῦ πα, καὶ ὅλος ὁρίσθω:
ται λεγὶς. πα βχ, ἑνὰς τόνος.

βουτα, δηλώνουν, για τη
πεις πόνοι. Άρα λοιπόν πα δη
διάσημα είναι ποσού πρέπει
και τα λοιπά όμοίως.

κεφάλαιον Γ'

περί σωμάτων και χαρακτήρων.

Διαιρίνονται οι χαρακτήρες κα:
αεμόσως, διά να παρασίνω:
στην ποικιλίαν των διαφόρων
ποσότητας των φθόγγων. επει:
δη χωρίς σωμάτων ημπορεσθούνα
σταθούν, το ίσον
το ομοίον
η πλαγιο
η απόστροφ
το ένωφρον
και η χαμηλή
οι δε λοιποι χαρακτήρες δεν ημα:

πορέσει νὰ γεφύνται μόνοιλος.
ὄξεν συμπλεκόμενοι μὲ ἄλλος,
αὐξάνεσι τὴν ποσόλητάλου να:
λὰ τὴν δεῖσιν, ὁπὸ λαχέσιν·
ὅιον, τὸ κεντημα συνδιδεμενον
μὲ τὸ ὀλίτου, εἰ μεὶ κεῖται ἐμ:
προσθεν, ἢ πάλωθεν τὲ ὀλίτε,
ὄλω, —ι —ι, φανερώνει
τὸν διάτερον ὑπερβαλῶς ἀνιόν:
τα φθοίτου. εἰδὲ τεθῆ ὄπισθεν
τὲ ὀλίτε, ὄλω, —ι, φανερώνει
τὸν πρῶτον.

Ὁ ὀλίτον καὶ ἡ πλαγὴ ὑπολάσ:
σονται ἀπὸ ὅλες τὲς χαραμῆ:
ρας, πλὴν τῶν μονημάτων. ὁ
δὲ ὑπολασσόμενος χαραμηρὲ χά:
να τὴν ποσόληπάλε, καὶ λοια=
ριάζεται ἡ ποσόλης τὲ ὑπολάβαν:
τος ἀωλοῦ. ἡ τελευταῖαν ἢ ὑψηλὴ
πλὴν ἐμπρεσθεν τὲ ὀλίτε. ὅλος

—ζ, ἡ ποσότης τῆς ὀλίτης χαὶ νεται, καὶ λοταριάζεται ἡ ποσότης τῆς ὑψηλῆς.

ὁ ἐλαφροῦ ὅλαν ὑπολάξῃ τὴν ἀπόσεσφον, ὅτω, —ζ, δηλα νὰ προφέρωνται οἱ δύω ὡστὲ φθόγγοι μὲ συνέχειαν, καὶ ὄχι πλέον ὑπερβατῶς.

ὁ ὀλίτον καὶ πλαγὴ ὑπο: πάσσονται ὑπὸ μὲν τὲ μεν: τήμαλος καὶ τῆς ὑψηλῆς ἐν τοιαύτῃ δόσει.

—ι —ι —ζ —ζ.

ὑπὸ δὲ τῶν ἰσχναλῶν καὶ πιούντων χαραλιπέων ὑπολάσσον ται, ὅταν γεάφωνται ἀνωθεν αὐτῶν. ὅτω.

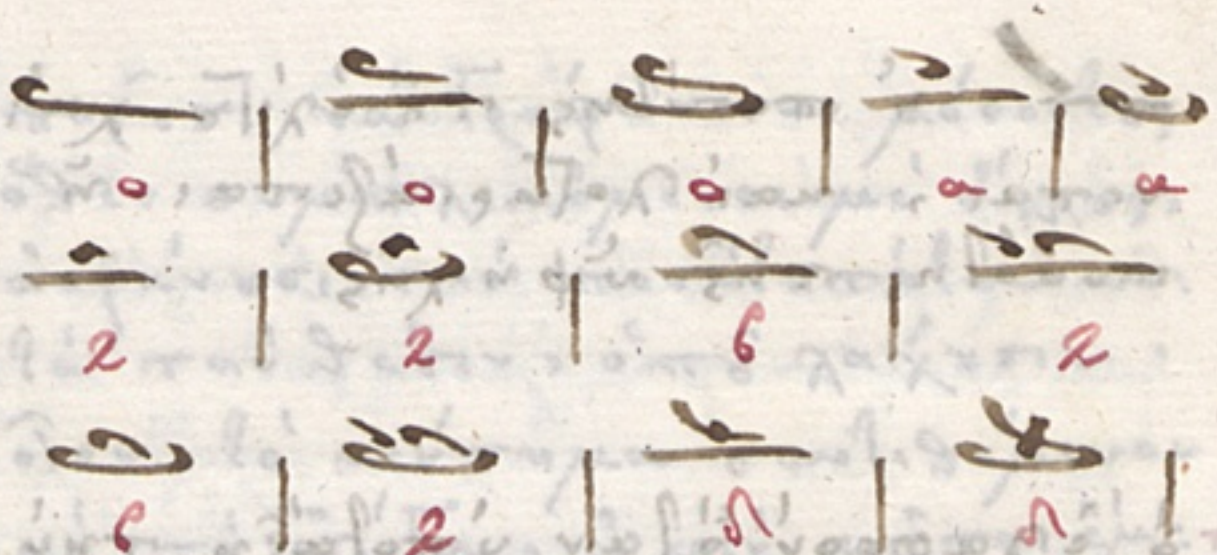

Δηλ. στη μελ. πίνακα, ὁπότε γίνε-
ται φανερὸν ὅτι ἡ σωστὴ
αὐξάνει τὴν ποσότητα τοῦ χα-
λκοῦ ἀπὸ τὸ ἕνος μέχρι τῶν
δεκαπέντε. Γίνονται δὲ ὅτι ἡ
πάχους ταλάντων φανερώνει
τὸ ὑπερβατόν, οἱ δὲ ἀριθμοὶ
τὸ συνεχές.

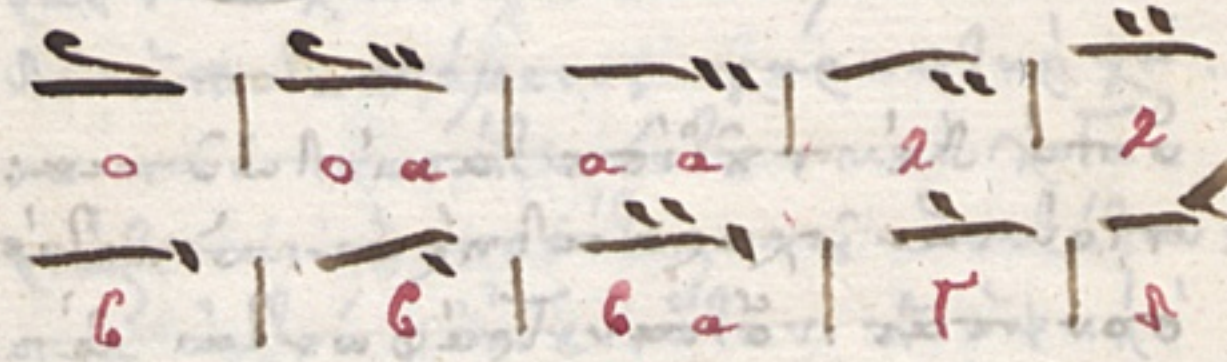

μεφαλαιον δ.

περὶ παραλλαγῆς.

Παραλλαγὴν φαίνομεν, ὅταν ἐφαρ-
μόζωμεν τὰς συμπλοκὰς ἐπὶ φθόγ-
γων ἑπάνω εἰς τὰς ἑπτὰ χορδάς·
νὰ χαράξωμεν τὰς μελῳδίας·
διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει, ὅτι πρὸ

πάσης γεαπλῆς μελῳδίας καὶ-
λαι μαελυρία, ἀπό τὴν ὁποίαν
γίνεται φανερὸν ποῖος φθόγγος
γίνεται ἀρχὴ τῆς μελῳδίας.
Ἔπειτα μένται αἱ χαραμλήσεις
τῶν φθόγγων. παραλλεῖται λοι-
πὸν τὸ ποσὸν τῶν χαραμλήσεων,
καθὼς καὶ τὰ διαστήματα τῶν
φθόγγων, καὶ πέτεται ὁ φθόγγος,
ὁπὸ ἀνήκει εἰς κάθε χαραμλή-
ρα, ὅταν εἶναι ἁπλῆς, ἢ εἰς
κάθε μίαν σωθεσιν.

Ἡ φανερωθῇ πέτο μέ πρᾶξιν ἐ-
πὶ τὸ συνεχές πρῶτον. εἰς τὴν
παραλλαγὴν τὴ διατονικὴ γένος
μεῖται μαεστυεία εἰς τὴν ἀρχὴν
ὥρᾳ η. ἡ ὁποία φανερώνει,
ὅτι ὁ πα φθόγγος γίνεται ἀρχή-
καὶ ἐπειδὴ ὁ προκείμενος χαρα-
κτὴρ δηλοῖ τέσσαρα, πρόφερε τὸν

πα φθόγγον επί πέσσαρας· επί
πα επί πων δύω αποσταφών
εφαίμοσον πρός δύω μαπιούλας
φθόγγος γν ζω, μετεπειτα επί
πων πριών όλίγων εφαίμοσον
πρός πρείς ανιούντας φθόγγος,
γν πα βχ· και πάλιν επί
πων δύω αποσταφών, προς δύω
μαπιούντας φθόγγος πα γν,
και μαθεξής έτσι ποιείς, εως
να φθάσης επί τον ισχαλον φθόγ-
γον πα.

Η μαπαλή συνεχής πα:

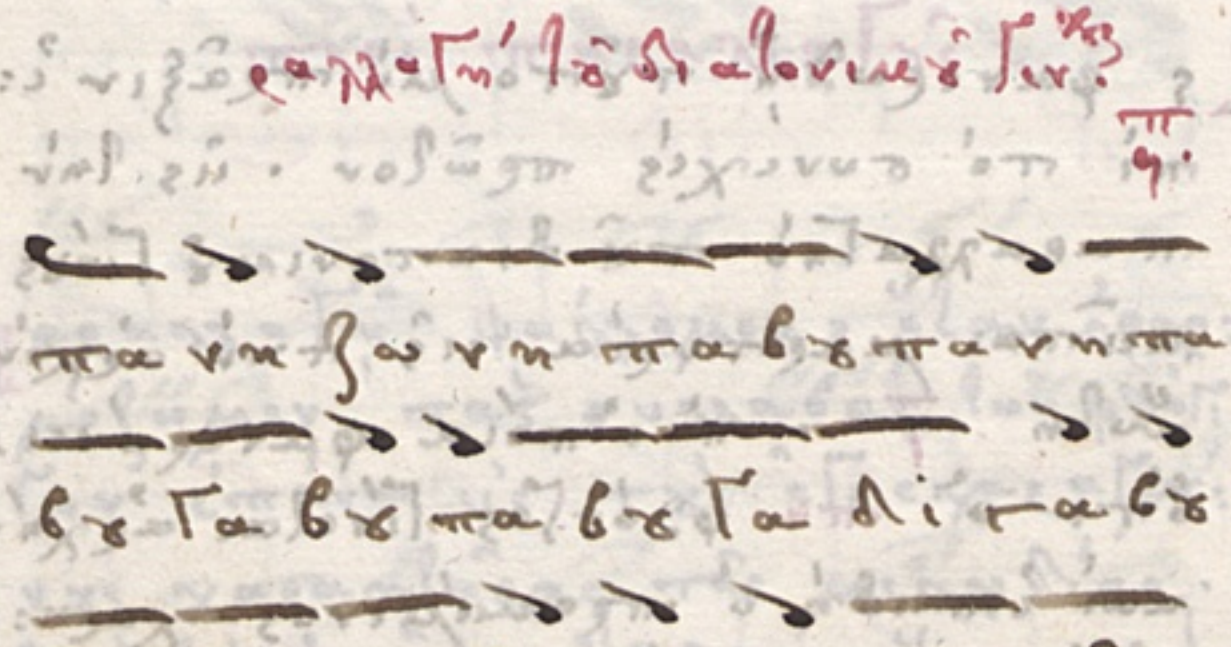

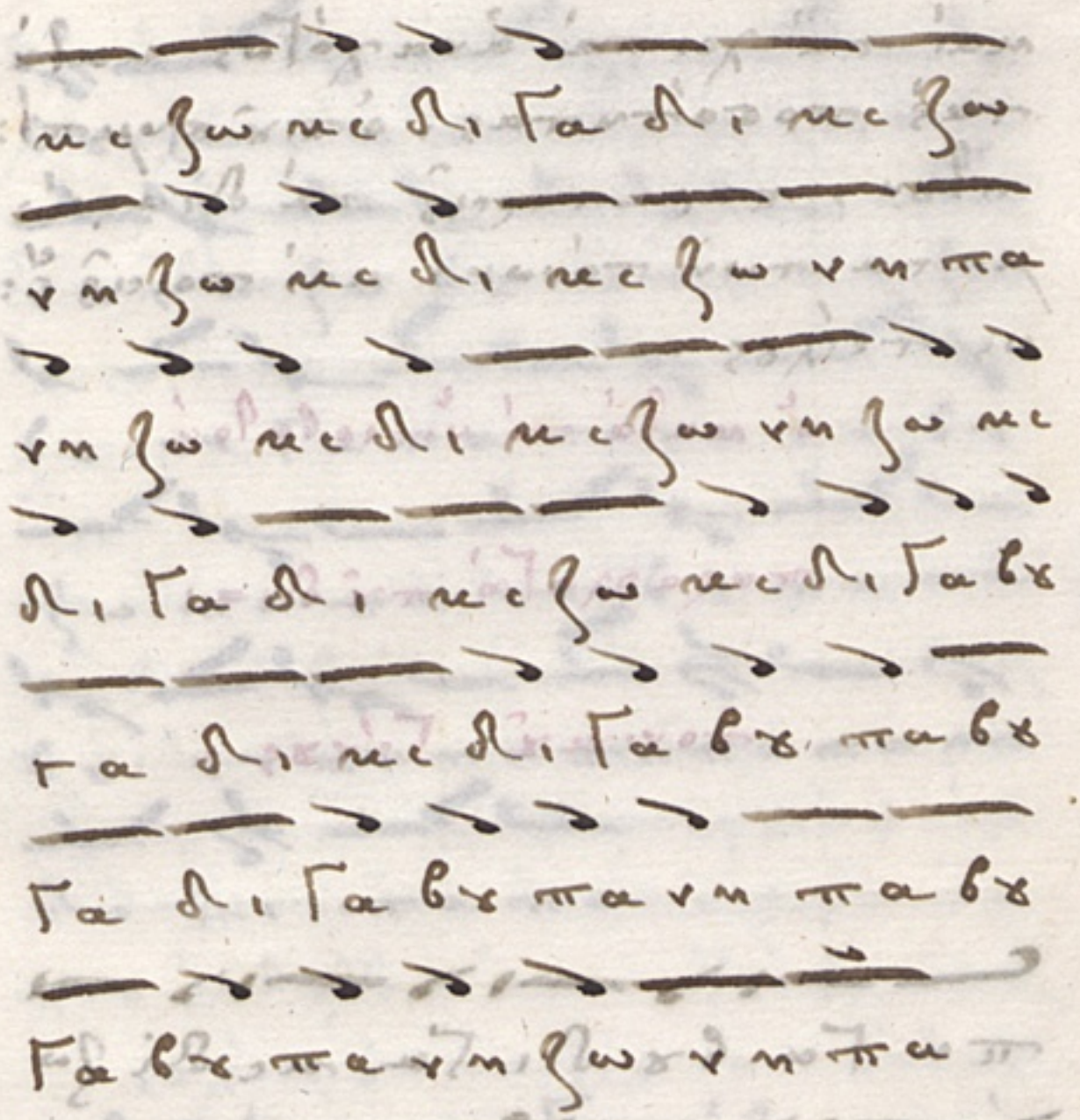

Επειδὴ τὸ ὑπερβαλοὺν εἶπεν τὸ ἴσον πα, διὰ τοῦτο μίαν λέξεις Γα, καὶ διὰ τὴν ἀπόφασιν, βχ, καὶ πάλιν διὰ τὸ μέτρημα λέξεις δι, καὶ διὰ τὴν ἀπόφασιν Γα,

καὶ τὰ λοιπὰ ἀναλόγως καλὰ
τὰς ποσότητας, ὅπερ σύμπλ:
πλον, παραπτερεὶς τὰ διαφή:
ματα πτωχὸν πόνον, καὶ ποιεῖς ἅ:
ς στέλες.

μ' καλὰ πὸ ὑπερβαλόν

παραμαζὸ πέδια:

πονιμὲ Γέντες:

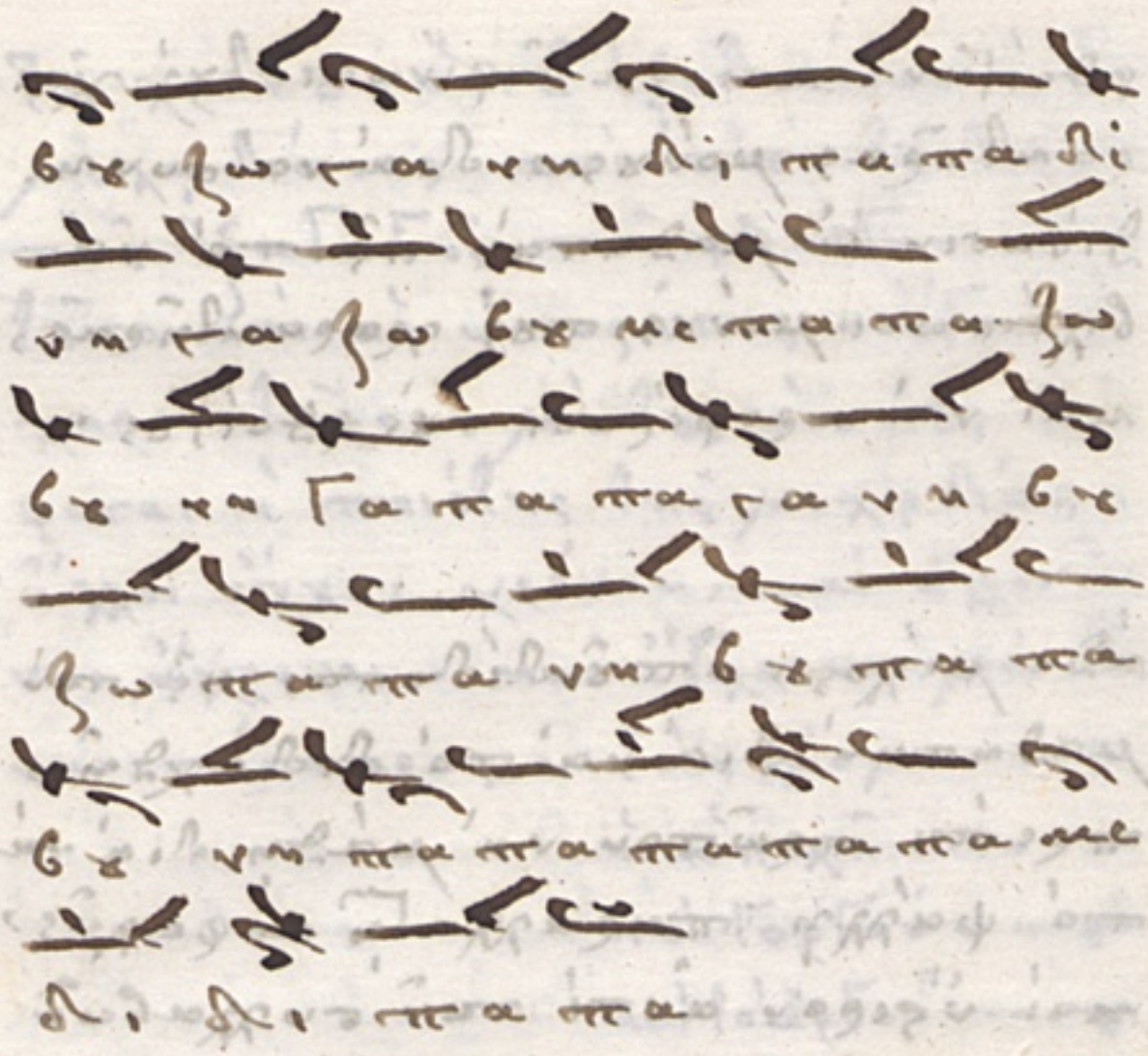

, διδάσκαλοι γυμνάζουσι τὰς μαθητὰς τὴν παραλλαγήν, γεάφοντες πάλωδεν ἐπὶ χαρτοῦ· ἐπὶ τὰς συλλαβὰς τῶν φθόγγων. καὶ ἐπειδὴ γίνεται τοῦτο διὰ τὴν ἀσυνοχίαν, καὶ ὄχι διὰ τὴν τελείαν μάθησιν, πρέπει ἐπειτα νὰ ἐξαλείφωσι τὰς συλλαβὰς τῶν

φθόγγων, καὶ νὰ ἀφίνωσι λιγ χα-
ραμπὲας μούσας, διὰ νὰ συνη-
θίσωσιν οἱ μαθηταὶ εἰς τὸ νὰ
βλέπωσι μούσας τὰς χαραμπὲας,
καὶ νὰ προφέρωσι τὰς φθόγγας.

Κάθε μέλος, ὁπὲ δίδεται εἰς τὸν
μαθητὴν διὰ νὰ τὸ διδαχθῇ,
πρέπει πρῶτον νὰ μάθῃ διὰ νὰ
τὸ φάλλῃ παραβλητῶς ἀσφαλῶς·
καὶ ὕστερον ἀντὶ τῶν συλλα-
βῶν τῶν φθόγγων, νὰ λέγῃ λας συλ-
λαβὰς τῶν λέξεων τὸ μέλος.

κεφάλαιον ε'.

περὶ γνώσεως παιόλης γνῶς μελῳδίας.

Γνωρίζεται ἡ παίολης γνῆς μελῳδί-
ας διτλῶς· ἀπὸ γνὼ καλαμέλεσιν

τὸ χρόνος, ὅπου ἐξοδεύεται εἰς τὴν μεταφοράν, καὶ ἀπὸ τὸ χρόνος τῆς ἐξαγωγῆς τῶν φθόγγων. διὰ τοῦτο καὶ αἱ ὑποδιαιρέσεις, ἤτοι οἱ χαρακτῆρες, μὲ τὰς ὁποίας γράφεται ἡ ποιότης τῆς μεταφορᾶς, ἄλλοι ἔχουν χρόνον, καὶ ἄλλοι εἶναι ἄχρονοι. καὶ ἔγχρονοι μὲν εἶναι τὰ σύστασις ... ➡

ἡ ἀπλῆ ... " •

τὸ τορτοῦ ... " ➡

καὶ τὸ ἀργοῦ ... " ➡

Καταμερεῖται δὲ ὁ χρόνος, μὲ τὸ νὰ μετρῆται ἡ χεὶρ ἄνω καὶ κάτω, περάσα τὸ γόνυ. λοιπὸν ὁ καιρός, ὁποῦ ἐξοδεύεται ἀπὸ τὴν μίαν περάσιν ἕως εἰς τὴν ἄλλην, λογαριάζεται ἕνας χρόνος.

Ένας χαραμιλής, ἢ μία σύνδεσις, ὁπὲ φανερώνει ἕνα φθόγγου, ἔχει διάν ἕνα χρόνον· κὲ δὲ ὑποδεέον, ὁπὲ φανερώνει δυὼ συνεχεῖς φθόγγους, γὰς, ἐξοδιάζει δυὼ χρόνες.

Τὸ μελίσμα ὁπὲ πάντα πεδῆ, δὲ χει ὁπὲ ὁ φθόγγος τὲ χαραμιλῆς ρος νὰ ἐξοδιάζῃ δυὼ χρόνες· ἕνα διὰ τοῦ χαραμιλέα, καὶ ἕνα διὰ τὸ μελίσμα· τίθεται δὲ εἰς ὅλες τὰς χαραμιλῆες, πλὴν τοῦ μεν: ημεάτου καὶ τῆς ὑποδέσης· ἐ: πειδὴ τὰ μεν μεντήματα δὲν χρονολειβάσι περισσότερον ἀπὸ ἕ: να χρόνον, κὲ δὲ ὑποδέσὴ ἀντὶ τὲ μελίσματος δίχεται τὴν ἀπχήν.

Ἀπλῆ τίθεται μάλωδεν τῆς ὑποδ: ρονῆς διὰ τοῦ δασέος ἀυλῆς φθόγ:

Γού, παθώς, [illegible], καὶ ὑπὸ
τὴν ἀπόγεφον, ὅπερ ἠμπορεῖ
νὰ λαμβάνῃ Γοεΐου, παθὼς [illegible]
καὶ ὑπὸ τὸ ἀντικείνωμα, ὅ:
πως. [illegible] ὁ δὲ φθόγγος τῆς
χαραπτῆρος, ὅπερ ἐχαλοῦσι ἀπλῆν,
ἐξοδεύει δύω χρόνους· ὅταν δὲ
χρειασθῶσι δεῖς χρόνοι, τότε γί:
νεται διπλῆ· ἀλλ' ὄχι ὅμως πλέον μὲ
ἀντικείνωμα, ἀλλὰ μὲ στέφον· ὅ:
λως, [illegible], παθὼς καὶ ἡ τρι:
πλῆ, [illegible], καὶ ἡ τετραπλῆ
[illegible], καὶ ἐπὶ πλέον. Ὑποτρέ:
φεται δὲ εἰς ὅλας τὰς χαραπτῆ:
ρας, πλὴν τῶν μεντημάτων,
τὸ ἀντικεκνώματος, καὶ τῆς πτέλ:
σεως.

ἡ ἀπλῆ ὅταν γράφεται ἔξω λοῦ χα:
ρακτῆρος μὲ βακέταν, ἤγουν [illegible]
ὁ χρόνος διπλῆς ἐξοδεύεται μὲ δύω:

πού· καὶ ὁ μὲν ἀριθμὸς τοῦτον ἄνω·
ἓν, ἕλω, Ε, σημαίνει μονάδος
χρόνος· ἐνδέκα εἶναι χρεῖς τοῦτοι,
ἕλω, Ι- σημαίνει ἕνας χρόνος·
ὅταν δὲ γένη διπλῆ, ἅπτω, Ι-
σημαίνει δύο χρόνοι· ἐνδέκα:
πλῆ, ἕλω, Ι- σημαίνει πέντε
χρόνοι· καὶ παρόμοιος·

ὅταν χρειάζεται νὰ ἐξοδεύσουν
ἕνα χρόνον δυὸ φθόγγοι, τότε
πίπτει τοῦτον αἰς τὸν δεύτερον
χαραμὴν ἕλω, ——.
ὅταν δὲ εἶναι χρεία νὰ ἐξοδεύσουν
ἕνα χρόνον τρεῖς φθόγγοι, πόλε λί:
δελαι δίτοετον εἰς τὸν δεύτερον καὶ
τρίτον χαραμὴν, ἕλω. ——.
καὶ ὅλαν γένη χρεία νὰ ἐξοδεύ-
σουν πέσσαρεις φθόγγοι ἕνα χρόνον·
πόλε λίδελαι τετοετον ἐπὶ τὰς τρεῖς
τελευταίους φθόγγους, ἕλω, ——

καὶ τὰ λοιπὰ καθεξῆς.

ὁ τοίγωνον μονὸν κεφάλαιον, καθὼς
πέπτο, 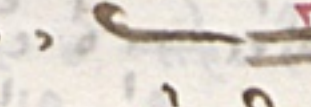 , διαιρεῖ τὸν
χρόνον εἰς δύο, καὶ ἐξουδάζουσιν
οἱ δύο φθόγγοι ἀνὰ ἥμισυ χρό-
νον. ὅταν δὲ εἰς τὸ τοίγωνον κῶλον
καὶ ἀπλῆ, τότε διαιρεῖ τὸν χρόνον
εἰς τρία. καὶ ἡ μὲν ἀρισερὰ δεῖ
ἡ ἀπλῆ κῶλον ἄλλο, 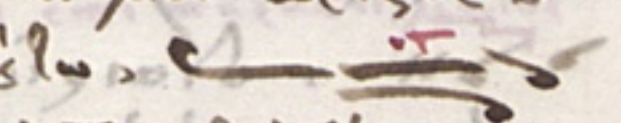
ὁ μὲν πρῶτος φθόγγος, τὸ ἴσον,
ἐξουδάζει τὰ δύο μέρη τῆς χρόνου,
ὁ δὲ δεύτερος, τὸ ὀξύτον, ἐξουδάζει
τὸ ἕν. εἰδὲ δεξιόδεν ἡ ἀπλῆ κεῖται
ἄλλο, , τότε τὸ ἴσον ἐξου-
δάζει τὸ ἕνα μέρος τῆς χρόνου, καὶ
τὸ ὀξύτον τὰ δύο μέρη. ὅταν δὲ
κεῖται εἰς τὸ τοίγωνον ἀπλῆ, τότε διαι-
ρεῖ τὸν χρόνον εἰς τέσσαρα, καὶ
ἡ μὲν ἀρισερόδεν ἡ ἀπλῆ κεῖται
ἄλλο, 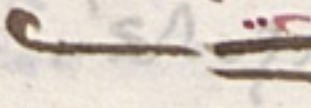 , ὁ πρῶτος φθόγγος,

ὁ ἴσον ἐξοδεύει καὶ ἡμέρα ἕνα μῆνα
καὶ χρόνον, ὁ δὲ δεύτερος τὸ
ὁμοίως ἐξοδεύει τὸ ἓν· οἱ δὲ πλείους
καὶ ἡ ἀπλῆ πλειόνων ἔστω Β Γ Δ
τότε ἴσον ἐξοδεύει τὸ ἑνὶ ἡ
παρὰ τὰ χρόνα, καὶ τὸ ὅλον
λον τὰ πρῶτα πέντε.

ὁ διπλοῦς μόνου μίμνοντος ἔστω
Α Ε, διαιρεῖ τὸν χρόνον εἰς
πρῶτα, καὶ ἐξοδεύονται οἱ πλείους
φιλόσοφοι. ἀπὸ ἑνὸς λείπει χρόνος
ὅταν δὲ μένῃ παρ' ἕνα ἀπλῆ.
διαιρεῖ τὸν χρόνον εἰς πέντε.
καὶ οἱ μὲν πλείονες ἡ ἀπλῆ
μένει, ἔστω Α Ε, ὁ μὲν πρῶ-
τος φιλόσοφος ἐξοδεύει ἕνα λείπει
τα τὰ χρόνα, οἱ δὲ ἄλλοι ἕνα,
ἀπὸ ἑνὸς πλείονα. οἱ δὲ πλείονες
ἡ ἀπλῆ μένει, ἔστω Α Ε,
ὁ πρῶτος φιλόσοφος ἐξοδεύει ἕνα λί-

λαμβάνει τὸ χρόνον, ὁ δεύτερος, δύο
πέτασμα, καὶ ὁ τρίτος, ἕνα λε-
πτόν· εἶτε πάλιν ἡ ἀπαρ-
χὴ μετὰ δεξιόθεν, ἔπειτα, ὁ δεύ-
τερος ὁ πρῶτος φθόγγος ἐκφθάνει
ἕνα λεπτὸν τὸ χρόνον, ὁμοίως
καὶ ὁ δεύτερος, ὁ δὲ τρίτος
φθόγγος ἐκφθάνει δύο λεπτά.

Ἰδιόσημα παύλα καὶ ἐπιπαραδόσιμος

τὸ συνεπτυγμένον.	τὸ ἀναπεπταμένον
ὁ χρόνος εἷς δύο.	
πνεῦμα	πνεῦμα
εἷς τρία	
πνεῦμα	πνεῦμα
πνεῦμα	πνεῦμα
εἷς τέσσαρα	
πνεῦμα	πνεῦμα

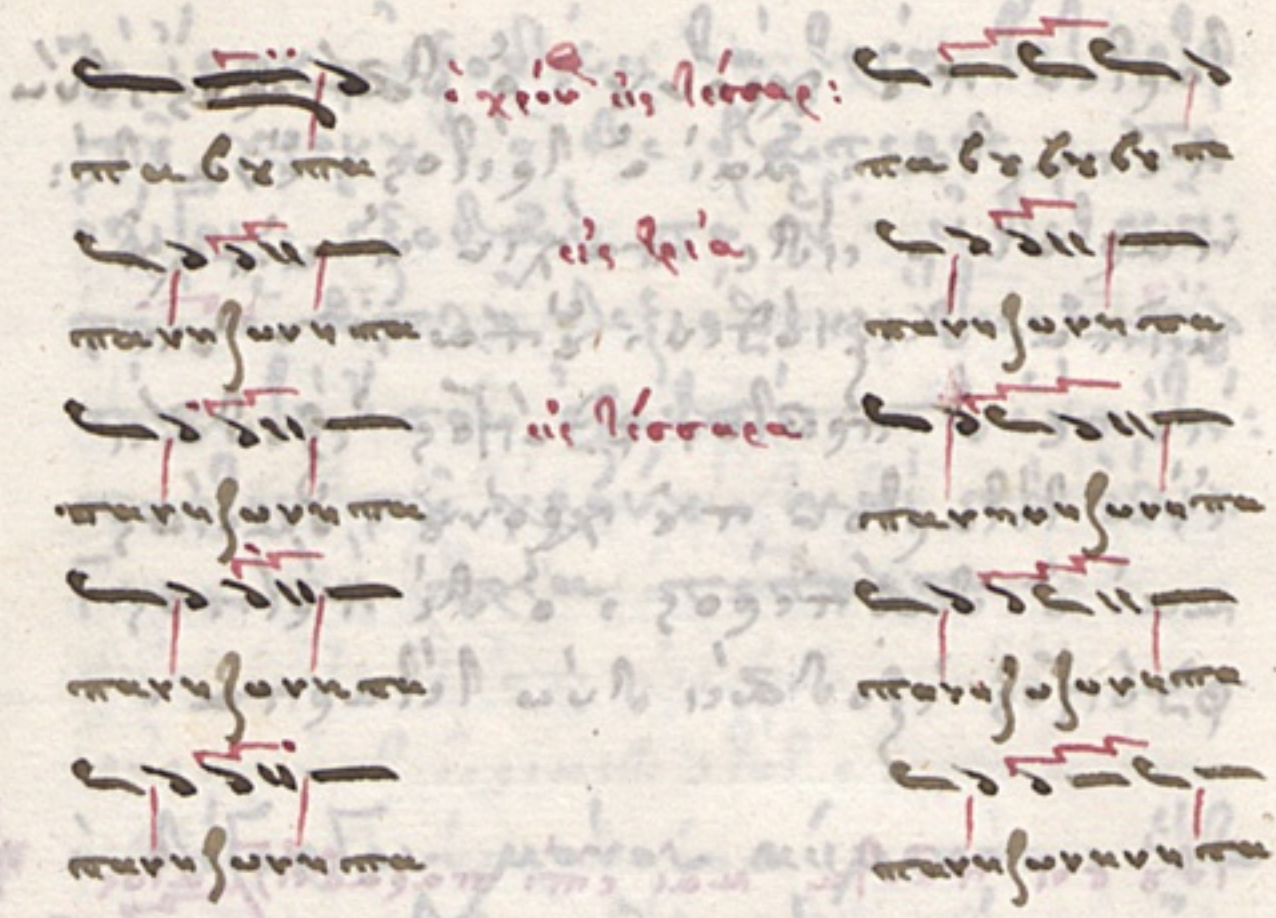

ὁ ἀνάλογον γίνεται καὶ ὅταν δι-
ρίσηται εἰς τὸ διπλάσιον διπλῆ·
ὁμοίως καὶ εἰς τὸ ἡμιόλιον ἡ
ἁπλῆ καὶ ἡ διπλῆ τὰ ἀνάλο-
γα ποιήσουσιν.

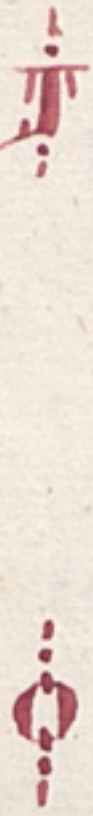

ταν ἑνὸς χαρακτῆρος ἔχῃ καὶ γρα-
φὴν καὶ ἁπλῆν, καθὼς δῆλον ἐπὶ
τῶν ἐνεργείᾳ τὸ γράφειν καὶ ἐπι-

λα ή ἁπλῆ· τό ἀνάλογον γί-
νεται καί ὅταν πυκνή διπλό-
γον, ἤ πεπλογον μέ ἁπλῆν,
ἤ πεπλῆν, ἤ ἐπτά πρός· καί
δυό τά ἑξῆς παραδείγματα·

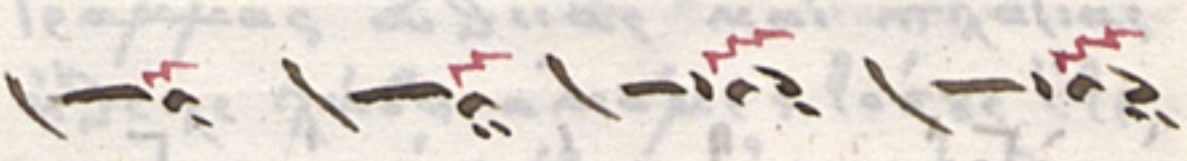

περί μιᾶς δασείας ἀπωτάτης·

ἀπωτάτη τῆς χορδῆς, ἥτοι ὁ δεύ-
τερος τῆς μέσης, δεικνύεται
παρ' ἡμῖν ἕλος· ὅταν ἑνός
χορδοῦ διαιρεθῇ ἕνα δεύτερον λε-
πτόν, ἡ ἀπωτάτη τῆς χορδῆς σημαί-
νεται ἕλος. ✕· ὅταν δέ δύο
ἀπό δύο δεύτερα λεπτά, σημαί-
νεται ἕλος, ✕✕· ὅλαν δέ τρί-
την διαιρεθῇ μισοῦ δευτέρου λεπτοῦ,
σημαίνεται ἕλος, ✕✕✕· καί ὅταν
διαιρεθῇ ἕνα τρίτου τεσσαρεσκαιδεκάτου,

σημειώνεται ὅπως : χτ , καὶ
παθεξῆς . εἰς ὅσα δὲ μέλη ἡ
ἀλογία τὸ χρόνῳ εἶναι ἀσύμμε-
τος εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ μέλος ,
ἐπὶ εἰννοεῖται ἡ ἀλογία αὐτή . χ .

ἡ ἀρτίου συλλαβίας χαίρει γε-
φόμενον , λέγεται ἀνάπαιστος ὃς :
γὰ , πάλωπτεν ἀπὸ τὸ ὀπτόιον δὸ :
ρίσκουλαι πεντήμεαλα , ἤλω . —
καὶ δεῖχνει νὰ ἐξαπλώνωλαι δύω
χρόνοι : ἕνας διὰ τὸ ὀλίτου , καὶ
ἕνας διὰ τὸ ἀρτοῦ . τὰ δὲ πεντ-
ήμεαλα πρέπουλαι εἰς τοὺς πόμ-
πους χρόνους ἢ ἄρσεως ἢ κλάσε-
χαραμλῆς , πλὴν τὸ ἴσον . ὡς
ἐπινοεῖται καὶ ἀρτοῦ . ἐπειδὴ τὰ
πεντήμεαλα πρέπουται εἰς λὴν ἄρσιν
ἢ μερέσεως ἢ ἴσα . ἄλλοι δὲ
χειαστοῦσι δύω χρόνοι , διπλᾶ :
πάλεται τὸ ἀρτοῦ μὲ μίαν ἀκρίβειαν

γεωμετρικὰ ἀνυσίματα, ὅπως, ——
καὶ ὅταν χρειασθῶσι λέγομεν
χρόνοι, λειτουργιάζεται μὲ εἶδε
ραν γεωμετρικὰ πλατέων, ὅπως,
——. καὶ παράξεις ὅσας
γεωμετρικὰς ἀδείας καὶ πλατείας
ἤθελε λάβη ἀπορία, τόσους εἶδε
χρόνους προσθέλει εἰς τὸν εαυ-
τοῦ. καὶ μενυήματα ὅμως
παύσουσι εἰς τὸν ἄρσιν χαμαίανουσι.

κεφάλαιον ξ'.

περὶ τῶν ἐχρόνων ὑποστάσεων.

Α. ἐχρόνοι ὑποστάσεις, εἶδοι τὰ
σημεῖα, ὅπερ προξενοῦσι τὴν
ποιότητα τὸ μέγεθος, εἶναι ἐ-
πτά. γεάφονται δὲ καὶ ὀνο-
μάζονται ὧδε.
βαρεῖα \

ὀμαλόν ..... —
ἀνλιμίνωμα ... —
ψηφιστόν ..... —
ἴσιον ..... —
γαυρόν ..... —
καὶ ἀνδρώνου ... —

Βαρεῖα λέγει νὰ προφέρεται μετὰ βάρος ὁ φθόγγος τὴ χαραμὴ ὅπου εἶναι ἐμπροσθέντης· εἰς τόσον ὅπου νὰ διαμείνεται ἡ χωρέλης τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ πρώτου φθόγγου, ὅσον καὶ ἀπὸ τοῦ ἑπομένου. πάντως.

πο ο ο πο ο ο πο ο ο πο ο ο πο ο

ὁ ὀμαλὸν προξενεῖ ἕνα μουσικισμὸν τῆς φωνῆς πρὸς τὸ δεξιὸν εἰς τοῦ λάρυγγα μὲ μίαν ὀξύλητα. οἷον.

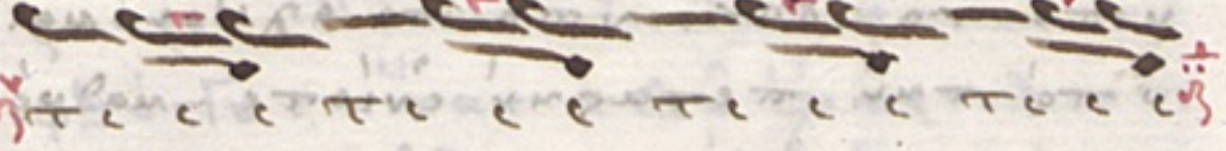

Ἡ ἀντικένωμα ὅταν πεδῇ μά-
πωδεν τὸ ὀλίγα μὲ μαπιόντα
χαραμλῆα ἐμπροσθεν, ὅπω
προφσέει μὲ πίλατμα ἰσὶ φωνὴν
τὸ ὀλίγα· ὅταν δὲ μάλωδεν τὸ
ἀντικενώμαλος πεδῇ ἀπλῇ μὲ
μαπιόντα χαραμλῆα ἐμπροσθαν
καὶ τοεῖον, ἄλω, , ἰ φωνὴ
τὸ μαλιόντος χαραμλῆος προ-
φέρεται ὡς μεσμαρέντ πρόπον
πνά, καὶ ἀχωρίςως.

Ἡ ψηφιςὸν δίδει κάποιαν δύναμιν
καὶ ζωηρόλητα ἰὶς τὰς φθογγὰς
τῶν χαραμλέων, ἰὶς τὰς ὁποίας
ὑποτρέφεται· πίπτει δὲ ἐμπρο-
σθεν ἰὶς μαλιόντας χαραμλῆας,

ὑπὲ τὸ ἴσον, ὑπὸ τὸ ὀξύτονον καὶ
ὑπὸ τὴν περισπωμένην ἐνίοτε μαθεῖν.

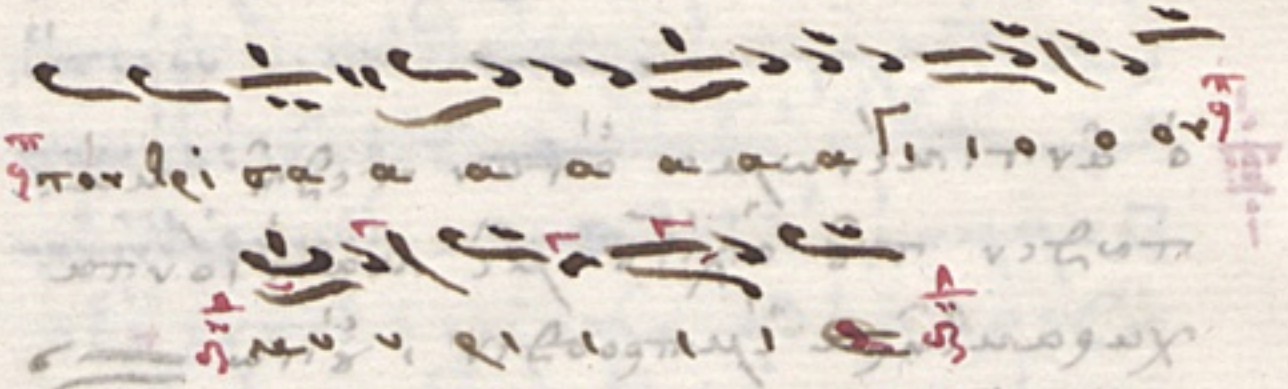

ὁ ἕτερον σωμάτων χαρακτῆρας ἀ-
νιόντας μετὰ καταληκτικῆς, μαθεῖν
πρέπει . . . . . .
ὑπ' ἴσον μὲ ἴσον, . . "
ὑπ' ὀξύτονον μὲ ἴσον, . . "
ὑπ' ἀποστροφον μὲ ἴσον, "
ὑπ' ὑποστρεπτὸν μὲ ἴσον, "
ὑπ' ὀλαφρὸν μὲ ἴσον, . "
ὑπ' χαμηλὸν μὲ ἴσον, "
προφέρονται δὲ λείως πως οἱ φθόγγοι,
καὶ μὲ κυμαϊσμὸν τῆς φωνῆς ἀδύ-
νατον, ὄντες ἅπαξ σωματωμένοι.

Ὁ γαυρὸς διαπόμπιμην φωνὴν τὸ φθόγγε, ὅταν πεδὴ ἐμπροσθεν εἰς τοὺ χαραμλῆα, καὶ θέλει νὰ λαμβάνεται ἡ φωνὴ τὸ ἑπομένω χαραμλῆος μὲ νέον πνεῦμα, κατως

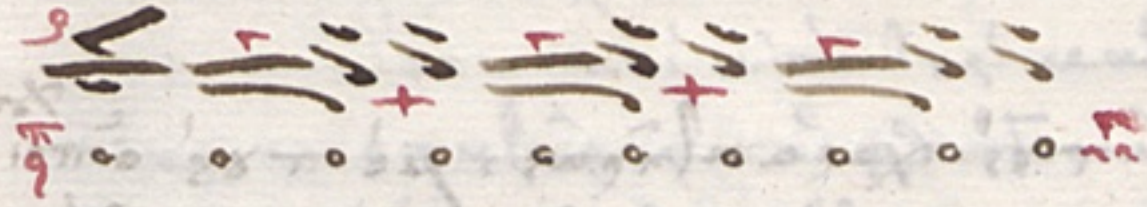

Ὁ ἐνδόφωνον προφέρει τὴν φωνὴν τὸ χαραμλῆος εἰς τὴν εἶνος εἰς τοὺ ὁποῖον ὑποτρέφεται, καὶ ἂν τύχῃ καὶ χρονικοὺ σημεῖον εἰς τοὺ χαραμλῆα, θαπαναῦται ὁ χρόνος ὁμοίως. Θηλαδὴ εἰς τὴν χρονολειβὴν ἡ φωνὴ ἐξιέχεται πὰ: χὶν εἶνος εἶνος, πλησμένω τὸ ζό: μαλος, κατως πέπο

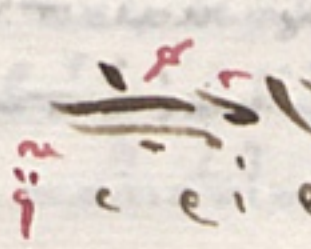

κεφάλαιον ζ'.

περὶ διαφορᾶς εὐθυωρίας
καὶ φλοίσβου καὶ χαραυλίας.

Ἐν τοῖς χαραυλήσασι, μὲν τοῖς ὅπου
γράφεται ἡ ποσότης τῆς μελῳδίας,
ἀφίσταται διαφορὰ παρασήματος
τοῦ φλοίσβου· ἐπειδὴ παραλείπ-
εται ὁ φλοίσβος τὸ ὀλίγον, ἀλλέως πῶν
κεντημμάτων, καὶ ἀλλέως τῆς
πελαγῆς· πλὴν τὸ ἴσον, ἢ μὲν
πημαλος, καὶ πῆς ὑψηλῆς· ἐκ-
πυδὴ τὸ μὲν ἴσον πέφυκται μὲ
ἕνα μόνον λεόπον· τὸ δὲ κέντη-
μα καὶ ἡ ὑψηλὴ φυλάττει τὸ παρ-
άσημον τοῦ ὀλίγου καὶ τῆς πελαγῆς,
εἰς τὰ ὁποῖα καὶ ἐπαναμβάνουν
ἐν τῇ σωλάξει.

Ϝ ὁ ὀλίγον ἀναβιβάζει τὴν φωνήν: λαλίερος. ὅταν γοῦν βαίνεται συνεχὴς ἀνάβασις πολλῶν φθόγγων, ὅταν διαλείχονται συχνάκις, διὰ μέσου τὸ ὀλίγον παρίσταται. ὅταν δὲ τὸ ὀλίγον ὑποδιαστείται ἀπὸ τοῦ ἴσου καὶ ἀπὸ τῆς μεσῆς: ὀλίγας χαραμελῆας, ὁ φθόγγος ἀνὶ τὸ πενφίεται λωμελέος.

Η πελασὶ ἀναβιβάζει τὴν φωνὴν ὀλίγῳ περισσοτέρου ἀπὸ τὴν φυσικὴν βάσιν τὸ λυχόνιος πόνος, μελαχίαν σπισερφὴν ἀναβαίνοντος εἰς τὴν φυσικὴν βάσιν τῆς. φυλάττει δὲ πάντα τὸ ἴδιον μεσῆς καὶ ὅλαν ὑποδιαστείται ἀ: πὸ τοῦ ἴσου, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς, καὶ ἀπὸ τῆς μεσῆς χαραμελῆας. ἐμβαίνει δὲ πάντοτε ἐμπρο: σθεν εἰς μεσῆς χαραμελῆας,

εἰς ἕνα μὲν μόνη, εἰς πολλὰς δὲ μελῶ πλαύσμαλος, ἐξαιρεῖται ἡ δεύτερα αὐλή.

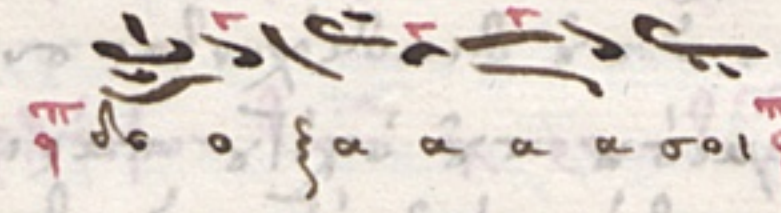

ἀ πεντήμαλα συνέχουσι τὴν φωνήν, καὶ δὲν χωρίζουσι τὸν φθόγγον ἢς ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος, ἢς ἀπὸ τοῦ ἑπομένου φθόγγου· ἀλλ' ἢς δὲ χορδαὶ συλλαβὴν σημαντικὴν λέξεως, παρὰ μόνον εἰς τὰ πεπλήμαλα διὰ τὸ ἀσήμαντον. ὅταν δὲ γραφωνίαι ἀνωθεν, ἢ κάτωθεν ἀπὸ τὸ ὄχλιγον καὶ λύχνη γοργόν, παχὺς τόπος,

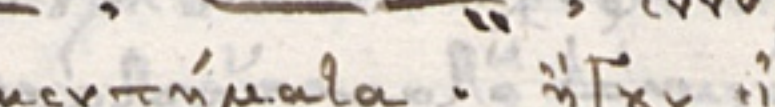

διὰ τὰ πεντήμαλα· ἤτων εἰς τὸν πλύπον τὸ χρόνῳ προφέρεται ὁ φθόγγος τὸ ὀλίγῳ, καὶ ὄχι τῶν πεντημάλων. εἰ δὲ λύχνη γοργόν, ἄλως,

πάλιν τὰ μὲν

μεν|ήματα περάνονται εἰς τοὺ ἡμυ:
σι χρόνου πρὸ ἡμισείας χαραμή:
ρος, καὶ εἰς τοὺ μιὺπου τὸ χρό:
νο προφέρεται ὁ φθόγγος τοῦ ὀλί:
γου, καὶ ἐξοδεύει δύω χρόνους· εἰ
δὲ εἶναι διπλοῦ ἀετοῦ, ἐξοδεύει
χρόνους τεσσ|ῆς, ἢ τεσσαρα:
ρας, καὶ παραξυνῆς· ἤξαρε δὲ
ὅτι, ἀνὶ ὀλίγου μεν|ήματα ἔ δί:
δονται, ἀνὶ μεν|ημάτων ὅμως
ὀλίγον τίθεται, ὅπου προξενεῖται
σύγχυσις εἰς τὴν σωδεσιν, καὶ:
δους εἶναι τοῦτο·

ὁ μυρίιος

εἰδὼ τὰ μεντήματα ἐπειδὴ
συγχέονται μὲ τὸ μέν|ημα, δί:
δουσι τόπον εἰς τὸ ὀλίγον, διὰνὰ
γεάφεται ἅλυς ἡ δεσις αὐτῆς·

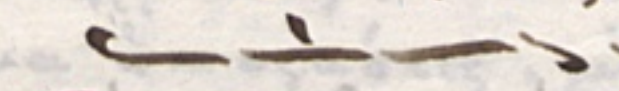

ὁ μυυ ρίιος

καὶ ὅταν τὸ ὀλίγον εἶναι ἀνὶ μεν:

ζημιάων, ψηφιζοὺ δὲν ἐπιδέχεται.
ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλας τοιαύτας
περιστάσεις.

ἀπόστροφος, τὸ ἐλαφρόν, καὶ ἡ
χαμηλή, καλαβιβάζει τὴν φω-
νὴν μεχωρισμένως, καὶ πιάνει
τὴν συλλαβάς. ὑπολασσομένη δὲ
ἡ ἀπόστροφος ὑπὸ τὸ ἐλαφρὸν
ἄλλως, προξενεῖ συνίζησιν
ἂν εἰς τὰς δύω αὐτὰ φθόγγους,
ἐννοεμένους τοῦτο εἰς τὸν πρῶτον
αὐτὸ φθόγγον, οὗτις δὲν πιάνει
συλλαβὴν σημαντικὴν λέξεως.
ὁ δὲ παῦλος αὐτὸ φθόγγος πιά-
νει συλλαβήν, οὗτις καὶ προ-
φέρεται εἰς τὸν αὐτὸν βαρύτονον.

ὑπόστροφος καλαβιβάζει τὰς
δύω αὐτὰς φθόγγους μὲ συνέχειαν,

καὶ χωρὶς διαστολὴ πνεύματος.
καὶ ἂν τύχῃ τοῦτον ἀνωθεν ἄνω
θης, ἐννοεῖται διὰ τοῦ πρώτου
θης φθόγου· εἰς δὲ τοῦ πλύτου
τὸ χρόνῳ προφέρεται ὁ δεύτερος
αὐτὸς φθόγος. Ἤτε δι' ὁ πρῶτος,
Ἤτε ὁ δεύτερος πιάνῃ συλλαβὴν
σημαντικὴν λέξεως, εἰ μὴ μόνον
εἰς τὰ ψαλτήματα διὰ τὸ ἀσύν-
μαντον.

κεφάλαιον ιδ'.

περὶ ὑφέσεως καὶ ἄνέσεως.

Ἐξω ἀπὸ τὰς δέκα χαρακτῆρας,
μὲ τὰς ὁποίας γράφεται ἡ ποσότης
τῆς μελῳδίας, καὶ ἔξω ἀπὸ τὰς
ἐνδεκα ὑποστάσεις, μὲ τὰς ὁποί-
ας γράφεται ἡ ποιότης αὐτῆς,
εἶναι καὶ ἄλλα σημεῖα εἰς τὴν με-

σεσμὸν διὰ λαῆς φθορᾶς, διὰ λαῆς μεσ-
λυρίας / περὶ τῶν ὁποίων ὑστερον
λέξομεν / καὶ διὰ τὴν ὕφεσιν καὶ
δίεσιν.

φύσις μὲν ἔστιν μουσικὴ, ἢ ποιὰ ὁ-
λόκληρος τῶν τόνων διάστασις· τὸ τόνος δὲ
καὶ ἀπόλυτος ἐπὶ τὸ ὀξύ. λέγ-
ται δὲ ἔστιν πλουσικὴ, ἢ τρία ἂν
ᾖ τὰ τόνος διαιρεμένα πάλιν
ἀπὸ τὸ βαρέως ἐπὶ τὸ ὀξύ· καὶ
ἡ μὲν ὕφεσις διαιρεῖται εἰς ἕνα μόνον
τόνον, ἡ δὲ δίεσις διαιρεῖται εἰς
δύο λόγους. ἔστιν τὸ μὲν διά-
σημα λόγος μείζων ὤν, ὅταν γένῃ
ἡμιτόνιον, μάλιστα ὕφεσιν, καὶ
ὅταν γένῃ τόνος ἡμιόλιος, ἢ τὸν
περισσότερος ἀπὸ τὸν μείζονα,
μάλιστα δίεσιν· σημεῖον δὲ τῆς
μὲν ὑφέσεως ἔστιν τὸ ρ, τῆς
δὲ διέσεως, τὸ σ. ὅταν
λοιπὸν τεθῇ δίεσις εἰς ἕνα χρό-

πλήρα, ἡ ὕφεσις, τέλος μέσου
τὸ χαμηλότερος ὁ φθόγγος προφέ-
ρεται μὲ δίεσιν, ἢ μὲ ὕφεσιν,
καὶ ὄχι ἄλλο. ὅταν δὲ ἀνάλογε-
γῶσιν ἐπὶ ἴσης, αὐλὸς ἐξαπτήλει
μὲν τὸν αὐλὸ φθόγγον, ὅμως ὁ
ἑνὸς ἡμιτόνιο σχεδὸν διὰ τὴν
δίεσιν, ἢ βαρύτερον ἡμιτόνιο σχεδὸν
διὰ τὴν ὕφεσιν.

πλήρωξ τῆς διέσεως καὶ ὑφέσεως.

Η δίεσις καὶ ἡ ὕφεσις διὰ ναὶ μὲν
ποιεῖν δύνανται τὰ διάφορα
τονιαῖα διαστήματα κατὰ τὴν χρείαν·
ἂν καὶ δείκνυσιν τὸ ψαλτήριον μᾶλ-
λον ἢ ἧττον εἰς τὰ διάφορα
σχήματα· ὁ μέσος γοῦν τόνος
ἐὰν τοῦ μείζονα τόνον εἰς τέσσαρα,
ἢ εἰς λεῖα, ὁλονοῦν ἀπὸ λ' ἕως
ἕως ἐπὶ τὸ ὀξύ, δείκνυσι καὶ διὰ
τὴν μὲν δίεσιν καὶ ἀπὸ τοῦ διὰ
πασῶν τόνου ἕνα πενταμόριον, μετα-
χωρίζεται τὴν δίεσιν . . ὅλων μ. ιε/24
ἢ δὲ δύο πενταμόρια . . ὅλων μ ιη
ἢ δὲ λεῖα πενταμόρια . . . ὅλων μ κα
ἢ δὲ ἕνα τριημόριον . . . ὅλων μ ιθ
ἢ δὲ δύο τριημόρια . . . . ὅλων μ κ

διὰ δὲ μὲν ὕφεσιν, πάλιν ἀπὸ
τῆς βαρείας ἐπὶ τὸ ὀξύ, διαφορᾶ-
την εἰς ἕνα τόνον, ὡς εἴπομεν,
μεταχωρίζεται τὴν ὕφεσιν διὰ τὸν

λειλημμόριον . . . . . ἄλλω " ρ · 4/12
διὰ δύω λειλημμόρια . . ἄλλω " ρβ · 8
διὰ ἓν λελαελημμόριον . . ἄλλω " ρ · 3
διὰ δύω λελαελημμόρια . ἄλλω " ρ · 6
διὰ λεία λελαελημμόρια . . ἄλλω " ρ · 9

?! ὑφεσις καὶ ἡ δίεσις λεγόμενοι λύ=
σιν, ἐπειδὴ δεν ἐχθσιν ἄτε λόγον.
εἰδὲ χρωματὴ δίεσις καὶ τόλμα. δια=
λαδὴ σύστημα, μελαχιεζόμεθα διὰ
ἑξῆς τρία σημεῖα ♭ ♯ ♮. καὶ
πρῶτο μεν ♭, δηλοῖ τον καλιούλα
πρῶτον φθόγγον δίεσιν ὑσταμης ἀ:
παυλᾶται. δεύτο δὲ ♯, δηλοῖ
τον ἀνιούλα πρῶτον φθόγγον ὕφεσιν
ὑσταμης ἀπαυλᾶται, καὶ ♮,
δηλοῖ τον μεν ἀνιούλα πρῶτο φθό:
γον ὕφεσιν, τον δε καλιούλα πρῶ:
τον φθόγγον δίεσιν, ὑσταμης ἀπαυ:
πῶνται.

Ἀντὰ δὲ ἁρμόνια σημεῖα γίνονται φθό-
γοι ἐναρμόνιοι, πλὴν ὅτε φθεῖ-
γεται τὸν μέσον, ὅτε γίνονται μέση
ξύλων, ἢ ἀπὸ τοῦ παυλοῦ, ἀλλὰ
χύονται ἀπὸ ἀμμωνιακὰ φθοράνθρα·
τονιαίων, ἢ χρωματιαίων, ἢ ἐναρ-
μόνιον, κατὰ τὴν πρείαν.

κεφάλαιον δ'.

περὶ μέσων.

Ἐχὲς παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς οἱ ἐμ-
πλησιαῖοι μουσικοὶ ὅμοιοι, ἀπὸ
τῶν ὁποίων πίσσαρας ὠνόμασαν
μυρίως, καὶ πίσσαρας πλαγίως·
ἀνοὶ οἱ ὅμοιοι μέσοι δὲν ὑπάγονται
ἢ εἰς ἕνα γένος, ἢ εἰς ἕνα συ-
στημα, ἀλλ' εἰς γένη μεῖα,
διατονιαῖον, χρωματιαῖον, καὶ
ἐναρμόνιον, εἰς συστήματα δὲ δύο·

σαρα· ἀμελάχορδον, τὸ ὁποῖον
χέτεται καὶ διαπασῶν, πεντα-
χορδον, τὸ ὁποῖον χέτεται καὶ
προχός, πεμπάχορδον, τὸ ὁποῖον
χέτεται καὶ λειφωνία, καὶ λεί-
χορδον, τὸ ὁποῖον χέτεται καὶ
διφωνία.

Ἀ γαλονικὸν γένος εἶναι ἐκεῖνο, ἐ
κλίμαξ τὸ ὁποῖο περιέχει μόνον
φυσικὰς τόνους.

Χρωμαλικὸν γένος εἶναι ἐκεῖνο, τὸ
ὁποῖο ἡ κλίμαξ περιέχει καὶ
ἡμίτονα.

Καὶ ἐναρμόνιον γένος εἶναι ἐκεῖνο,
ἡ κλίμαξ τὸ ὁποῖο περιέχει
καὶ τεταρτημόριον τὸ μείζο-
νος τόνου.

Δ ια παθῶν σύγμα εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ἐποίον περιέχει διαγράμματα ἁπλᾶ, περιπλεκόμενα ἀπὸ φθόγγους ὅμοιο· καθ' ἓν ἀπὸ τὰ ὁποῖα λέγεται πόνος, οἷον,

πα βε γα δι με ζω νη πα.

ἐξ αὐτῶν τὸ πα βε διάγραμμα εἰ: καὶ πόνος ἐλάττων, τὸ βε γα, πόνος ἐλάχιστος, τὸ γα δι, ἴσον μέζων, τὸ δι με, ἴσος μέζων, τὸ με ζω, πόνος ἐλάσσων, τὸ ζω νη πόνος ἐλαχίστος, καὶ τὸ νη πα, πόνος μείζων.

διαφορὰ τῶν τόνων.

! μείζων τόνος λοιπὸν συγκρινόμενος μὲ τὸν ἐλάσσονα καὶ μέζον ἐλάχιστον, πρὸς μὲν τὸν ἐλάσσονα ἔχει λόγον, ὃν τὰ δώδεκα πρὸς τὰ ἑννέα,

προς δε του ελαχιστου, ου δια δω:
δεκα προς τα επτα. ητον αν
ο μειζων λογος υποδεκαπλασιος πεντε
διαιρεθεις εις δωδεκα ισα μερη, και
ε ελασσων εχει εννεα τοιαυτα, και
ο ελαχιστος, επτα.

Δια να δυνηθη ο αρχαιος να
μαθη δια να προφερη τας φθογ-
γους μονον και ταυτα δια συμ-
φωνα των λογων, οπου ειπομεν,
ειναι χρεια να διδαχθη μονως δια
να ψαλλη την μελισμα απο ψαλ-
την ελληνα, προσεχων ακριβως
εις την προφορα. επειδη ο αλ-
λοεθνης μεσοπως ψαλλων, δεν
φυλαττει με ακριβειαν τα διαση-
ματα της μελισμας μονως εδιω:
ριθησαν. Γεγραπται δε και πα:
ραπλησιως παρ' ημας το μελος
της μελισμας ολως.

πα βγ πα δι πε ζω νη

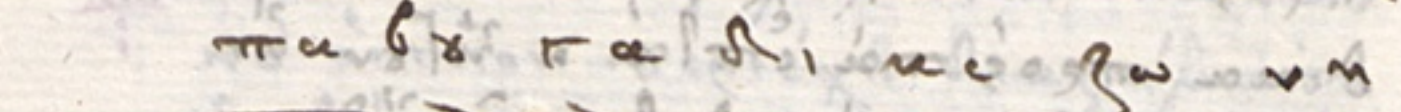

πα νη ζω πε δι, Γα βγ πα

ροχος εἶναι σύγμα, ὁπό πε-
ρι έχει διαγράμματα τέσσαρα,
περιπλεκόμενα ἀπό φθόγγος πεν-
τε· οἷον,

πα βγ Γα δ, πα, βγ Γα
δι πα, βγ Γα δι πα.

ἡ δὲ προχὴ λοιπὸν μέλος
καθ' ἡμᾶς καὶ παραλαμβά-
νει δέλω.

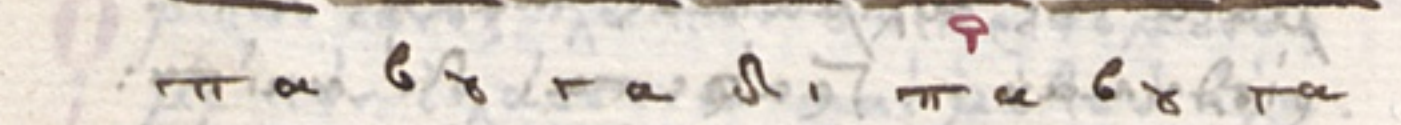

πα βγ Γα δι πα βγ Γα

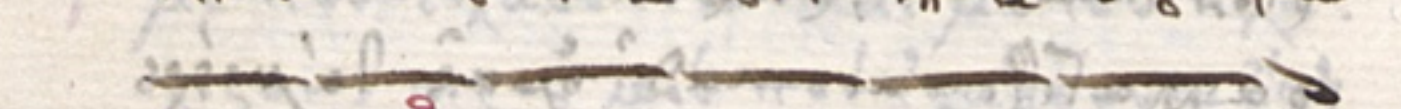

δι πα βγ Γα δι πε δι

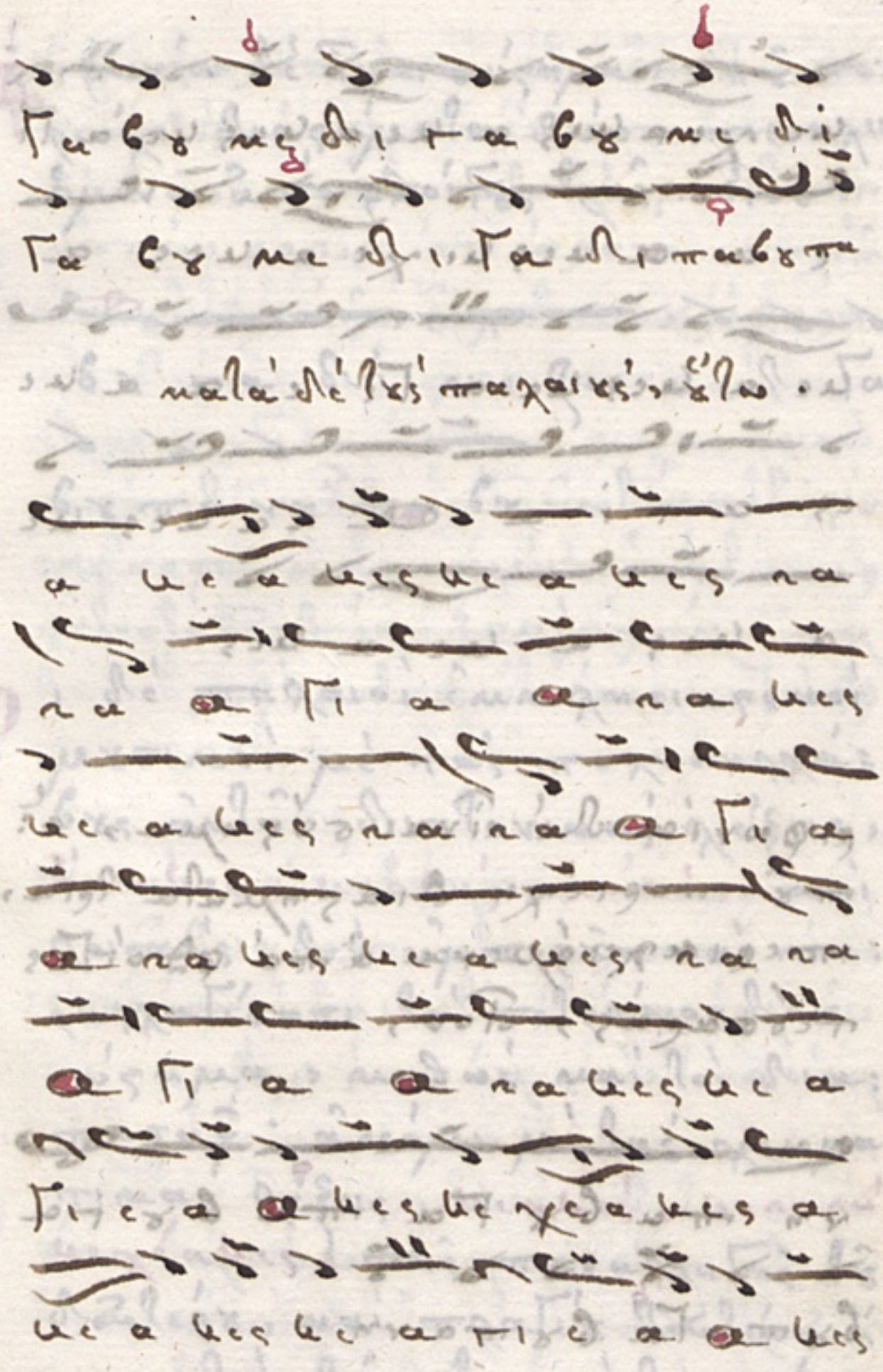

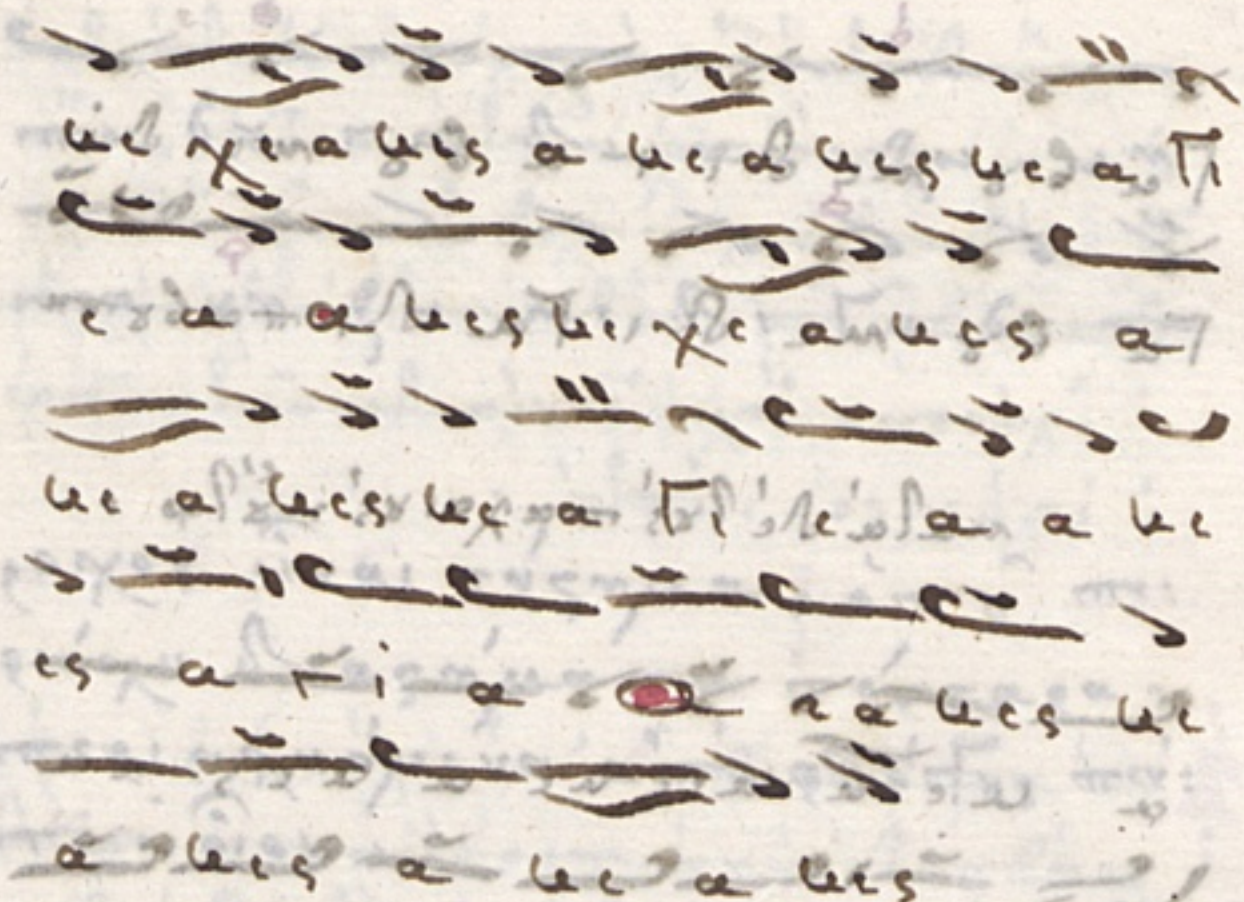

συμφωνία δέ ἐστι σύστημα, οὗ
πᾶν περιέχει διαστήματα τρία,
περιληπτόμενα ἀπὸ φθόγγων
τεσσάρων, οἷον,

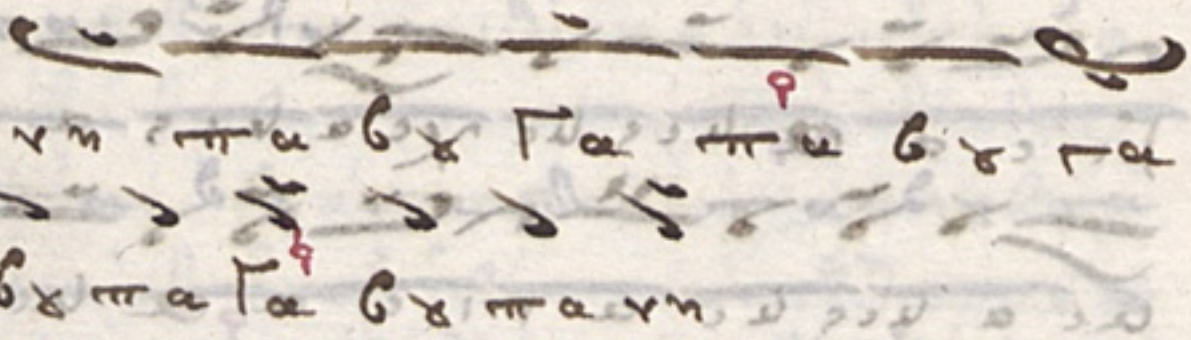

Ἀφωνία δέ ἐστι σύστημα, ὃ τῷ πε-
ριέχει διαστήματα δύο, τρεῖς μὲν
ἔμφωνα ἀπὸ φθόγγου ἑνὸς, οἷον:

βκτα δι μεζω μεδια

βκπαγηπαβκ

Ἡ δὲ παλαιὰ ἐμμελὴς διαφωνία
μεσῶν μὲ τὰς πολυτρόπους
βκς αὐλῶν διαλογικὰς λέξεις,
ἀπαλὰς, μεσαίς, κοινὰς, καὶ
λοιπὰς, δὲν ἠμπορῶν νὰ πα-
ραλλάξωσι τὸ πλεόνασμον
σύστημα, καθὼς καὶ τὰ δια-
τονῶ· ἀπόμι μὲ λας χρῶμα-
τικὰς λέξεις, μεσαίς, μεσαπώ,
μεχέσαις, τὴς παραλλαγὴς τῶ
δαλερόν, καὶ πλαγίου δαλερόν ἤ-
χου, δὲν δύνανται νὰ διαμείνω:

σιν ὑγιῶς εἰς τὴν παραλλαγήν,
καὶ νὰ προφέρωσι μὲ ἀκρίβειαν
τὰ διαχρίματα τῶν λοιπῶν φω-
νῶν, παρὰ τὸ μέλος αὐτῶν
προφέρεται καλῶς ἀπὸ σύνηθειαν.

ψαλτικὰ λοιπὸν πέντε εἴδη λέγο-
μεν. τὸ ἀπηχημα, τὴν προηχη-
μα, τὴν πλήμμυραν, τοὺς δεσποζουλες
φθόγγους, καὶ αὐτοκαλαγήξεις.

οἱ παλαιοὶ ψαλμῳδοὶ ἐφανέρωναν
τὰ ἀπηχήματα πολυειδῶς.
εἰς μὲν τὸ βαρυτονικὸν καὶ ἁπλοῦν
μονοτονικὸν μὲ τὰς λέξεις, ἀ-
πανες, λέγετος, ναὶ ναὶ, εἶπα,
ἄπαντες, ἀνέστης, καὶ κατω,
εἰς δὲ τὸ χρωματικὸν, μὲ τὰς
λέξεις, κεκραγε, κεχρέωκες καὶ
κεκραγώ· τὰς ὁποίας ἐμελαχει·

εἶχον λο καὶ ἀντὶ φθόγγων εἰς
τὴν παραλλαγήν.

Τὸ σῶλομα μέλῃ διαιρίνεται
εἰς δλύω· εἰς γιγχρωματικοῦ, καὶ
διατονικοῦ· καὶ γιγχρωματικὸν
μὲν λέγεται, ὁποῖον εἶναι τὸ μέ-
λος τῶν αὐλομελῶν σκαλμοῖα·
γιὰ τῶν λροπαρίων· διατονικὸν
δὲ, ὁποῖον εἶναι τὸ μέλος τῶν
προσομοίων καὶ λῶν μανόνων·

μεφάλαιον Β'.

Περὶ τῦ πρώτυ ἤχυ·

Πρῶτος ἦχος μελαγχολεῖται ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλίμακα δια-
τονικὴν καὶ λοὺ λεγχοὺ ὅλω.
νη, πα βου γα δι, με ζω γη πα-

ἤτον ζητῆ νὰ ἔχη τὰ δύο τελευ-
ταῖα ὅμοια, ἤτοι τὸ μὲν πα-
ρὰ διάστημα ὅμοιον μὲ τὸ πα ζω,
τὸ δὲ βα γα ὅμοιον μὲ τὸ ζω νη,
καὶ τὸ γα δι ὅμοιον μὲ τὸ νη πα.
ὅταν δὲ νη φθόγγος μεῖται εἰς τὴν
παλίμμετρα προσλαμβανόμενος,
καὶ συμβαίνῃ εἰς ἀποπλήρωσιν
τοῦ πενταχόρδου νη πα βα γα δι.
καὶ εἰς τὸ νὰ μελετήσῃ τὸ λοιπόν:
ὁ διάστημα τοῦ νη πα, ὁποῦ
εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ δι με. δια:
τι ὁ δι γοεῖται προσλαμβανό:
μενος τοῦ λοιποῦ πενταχορ:
δου βα δι με ζω νη πα.
εἰ δὲ ζητηθῇ καὶ περισσοτέρα
ἀνάβασις, ὡς ἀπὸ προσλαμ:
βανομένου τοῦ ὑψηλοῦ πα, γί:
νεται καὶ ἄλλο πενταχορδον
ἐπὶ τοῦ ὀξὺ ὅμοιον. τοῦ ἀνάλο:
γον γίνεται καὶ ὅλαν ζητηθῇ πε:
ρισσοτέρα καλάβασις.

πηχυῖται δὲ ὁ πρῶτος ἦχος κατὰ τὰς παλαιὰς μὲν τὰ αὐ-
λεῖς. καθ' ἡμᾶς δὲ μὲν μόνον τὰς. τὸ ὁποῖον ἐπειδή πο-
φέρεται μὲ ἀνάβασιν λοιπὸν μέλος:
νος, καθὼς 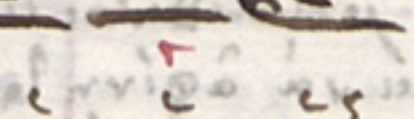
φανερώνει ἡ ἰδέα τοῦ πρώτου
ἤχου, ὅταν ἀπὸς ἔχῃ ἴσον τὸν
νη. ὅταν δὲ ἔχῃ ἴσον τὸν πα,
τότε δὲν εἶναι χρεία νὰ δείξῃ
ἀνάβασιν.

! πρῶτος ἦχος γινόμενος εἰς
δρόμον, ἔχει λεπτόζοντας φθόγ-
γους πρὸς πα Γα. καλαῖζεις δὲ
μένει ἂς μὲν ἐνδεκάς καὶ δεκα-
πέντε εἰς τὸν πα, ἂς δὲ ἑνδεκάς,
εἰς πρὸς πα Γα. ὅταν δὲ περιπαλὶν
ἐμμελοποιῆται, ἔχει λεπτόζοντας φθόγ-
γους πρὸς πα δι. καὶ καλαϊζεῖ

ἀλεχῶς μὲν εἰς τοὺ δι, ἐνλεχῶς δὲ καὶ λεχινῶς, εἰς τοὺ πα.

σημεῖον τὴς φθορᾶς τῆ πόλε ὄχε εἶναι τῆ το δ, καὶ ἴδιαι φυσικῶς εἰς τοὺ με· ὅλαν ὅμως μεταλεφθῆναι εἰς ἄλλον λένον, ἀνάγκη πρέπει νὰ ἀφίνη τοὺ ἴδιου φθόγγου τῆ, ὃ νὰ φθέγηται τοὺ με, καὶ νὰ παραλαμβάνε: καὶ τὸ ἑξῆς μέλος ὡς ἀπὸ τῆ με· διὰ νὰ συνιρᾶται καθ' ἕλα ἡ ποιόλης πῆ με, λοιποὺ εἰς τὰ διαφορέματα τοὺ μελ: μάτων, ὁπὰ ἐμπίπτηναι εἰς τὰς πόχες, καθὼς τὸ σημεῖον τῆ τὸ δ τῆ με, ἐδήλωε: σὰν νὰ ἔχη φυσικὴν θέσιν τοὺ με, ὅλως δὲ τὰ λοιπὰ τὰς λοιπάς.

μελωδία καὶ τῆ πόχε εἶναι διαμέν τὸν τόνον καὶ φθόγγον με, τῆλη ϙ· διὰ δὲ τοὺ δι, τῆλη ϟ· διὰ δὲ τοὺ γα, τῆλη ρ· διὰ δὲ τοὺ βε, τῆλη σ· διὰ δὲ τοὺ πα, τῆλη τ· διὰ δὲ τοὺ νη, τῆλη υ, καὶ διὰ τοὺ βω, τῆλη φ, καὶ τὰ λοιπὰ ἀναλόγως, καθὼς

φαίνονται εἰς τὸ ἑξῆς διάγραμμα, τὸ ὁποῖον
ον εἶναι καλὰ τὸ λεκτόν.

ν καλὰ τοῦ λεκτοῦ ἀναλυτικὴ πλέγμαξ.

Διαγράμμα

κεφάλαιον ιά'

περὶ τὸ διαίρετο ν' χδ

Διαίρετος τόχος μεδαχειρίζεδαι μὲ: μαδηματοποιεῖ μαδὰ τὸ πεί: χορδὸν σύζημα· ἢ ὁποία ὁδηγεῖ μαδὰ διφωνίαν ὁμοίαν, ὅπου· μὲ: μενοντες ἀρχὴν ἀπὸ τοὺ δί φθόγου, μαδαβαίνομεν τὸ διάζημα δί γα τοὺ μίζονα, τὸ δὲ γα βδ, τοὺν ἐλάχιζον· τὸ βδ πα, τόνον μίζονα, τὸ δὲ πα νη, τόνον ἐλάχιζον, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως· ἀναβαίνουδες δὲ πάλιν ἀπὸ τοὺ δί, ἀναβαίνομεν τοὺ δι με, τόνον ἐλάχιζον, τοὺ δὲ με ζω, τόνον μίζονα, καὶ τοὺ ζω νη, τόνον ἐλάχιζον, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως· ὥζε ζυμπληρῶδαι μία τοιαύδη πλήμμα, παραβαλ: λομένη μὲ τὴν διαπονικήν·

νη πάθος για δυο λέξεις γιατί
πού διαφέρουν από την οποία έλεγε
ότι έχουν έντονη της αληθείας σχέση.
πού οποία οι παλαιοί εφύτευαν
και εδιακρίνουν μεταξύ λέξεις
κακές, κενάνω, κακέλεγχος.

Λαύτερος πόχος εν τω μεταξύ
πολεμίων μεταχειρίζεται την τω
πλατύν δαλίεχ πόχο πλήρωση,
και μάλιστα εις τα δεμοδοτικά
της επικλησίας μας. το οποίον
όλαν αποδεχθώσι, το διακρίνο-
μεν και το σαφηνίζομεν με τας
φθοράς τω πλατύν δαλίεχ πόχος.

πόχειαι δε ο δαύτερος πόχος
κατά της παλαιάς με το κακές.
το οποίον άπόχημα φανερώνει
επί το όξυ τόνον ελάχιστον, και

τόνον μείζονα, ὅλω.
ἐπὶ τε τῶν
καθ' ἡμᾶς δὲ ἀπηχοῦσι μὲν
μόναι τὰ ζῆτα· τὸ δ' ὅποῖον δη-
λοῦσι ποιότητα τῆς ἀκαλύς· ἐ·
χοῦσι δὲ ἴσον τοῦ δι· διὰ δὲ τὴν
ὁμοιότητα τῆς διφωνίας λαμ-
βάνει ἴσον καὶ τοῦ βχ, ἐνίοτε
δὲ καὶ τοῦ γκ·

Δ ἀποδέχονται δὲ τὴν μεγαλειότητα τῆς
τῶ πχω σιχνοφωνικῶς οἱ φθόγ-
γοι δι βχ· καλαπήξις δὲ γί-
νονται ἀλεκτὶς μεὶ καὶ λεκτικαὶ
εἰς τοῦ δι· ἐπλεκτὶς δὲ εἰς τοῦ
βχ· ἐμμοσλογικῶς δὲ ὀδάκι,
ὡς εἴπομεν, τὴν τῆς πλατικῆς δια-
τέσ πχω χεμμαλικοῦ πλήσσοντα·
καὶ τότε δεδέχονται οἱ φθόγγοι
τὰ δι· καὶ γίνονται καλα-
πήξις ἀλεκτὶς μεὶ εἰς τοῦ δι·

ἐνλεχῆς δὲ καὶ πελιναί, ὡς ἐν τῷ ~~πρ~~.

ἡμεῖα δὲ τῆς φθορᾶς ἦ δ' ὅς·
περὶ μὲν γὰρ διὰ τὴν ἀρχιμὴν
ἀνθρ' πλήμμυρα ἕνεκα δύω·
ἤ τε ~~θρ~~, καὶ πάτος ~~χ~~·
καὶ ἀνὸ μὲν ~~θρ~~· λίβελαι εἰς
τὰς πόνας δ' ἐν βρυχμῷ, καὶ
εἰς τὰς ἄλλας δι φωνάς· πά-
τος δὲ ~~χ~~ ἐν πίβελαι εἰς ἐν ἕν
με τα ~~πρ~~ καὶ εἰς τὰς ἄλλ-
πὰς διφώνας· ἀλλ' ὅμως με-
ταβάλλαι εἰς ἄλλο γένος, ἀν-
τὸ πρέπει καὶ ἀφίκῃ τὸν ἴδιον
φθόγγον ἕκ, καὶ καὶ φθέγγεται
ἐκεῖνος, ὅπερ δεικνύει ἡ φθορά,
καὶ καὶ δίδῃ τὴν ἰδίαν ἀνὴς
ποιότητα, καὶ καὶ παραλλαγὴ
ἔσται τὸ ἐξῆς μέλος καλὰ τὴν
ἰδέαν ἀνῆς τῆς φθορᾶς.

! σημεῖα δὲ μαρτυρεῖται ὡς αὐτὸ
τοῦ ἔχει διὰ μὲν τοῦ β, τὸ
εἶναι ἴδιον, διὰ δὲ τοῦ γα, τὸ
πᾶν, διὰ τοῦ δα, τὸ τὸ
ὄν, διὰ τοῦ πα, ἔκτο, καὶ
ὅλως παθεκτὴς συγγενοπτώσεων
καὶ τὰ λοιπὰ σημεῖα τοῦ μέ-
τρειν πτῶτα τὸ χειμαλικὸ
γένος· δηλαδὴ τὸ μέρος τῆς
μαρτυρίας τὸ σημαῖνον τὸ μέ-
λος· ὡς παθ' ὑφωνιάν εἶναι
τὸ ἄνω, καὶ μόνον τὰ ςειχεῖ-
α τῶν φθόγγων ἀπλάζεται, πα-
ντὸς φαίνεται εἰς τὸ ἑξῆς πά-
γεμμα, τὸ ὁποῖον πίνας
κατὰ τοῦ προχοΐ.

τὸ χειμαλικὸ πλῆθος

τὸ δεξιὸν ἔχει.
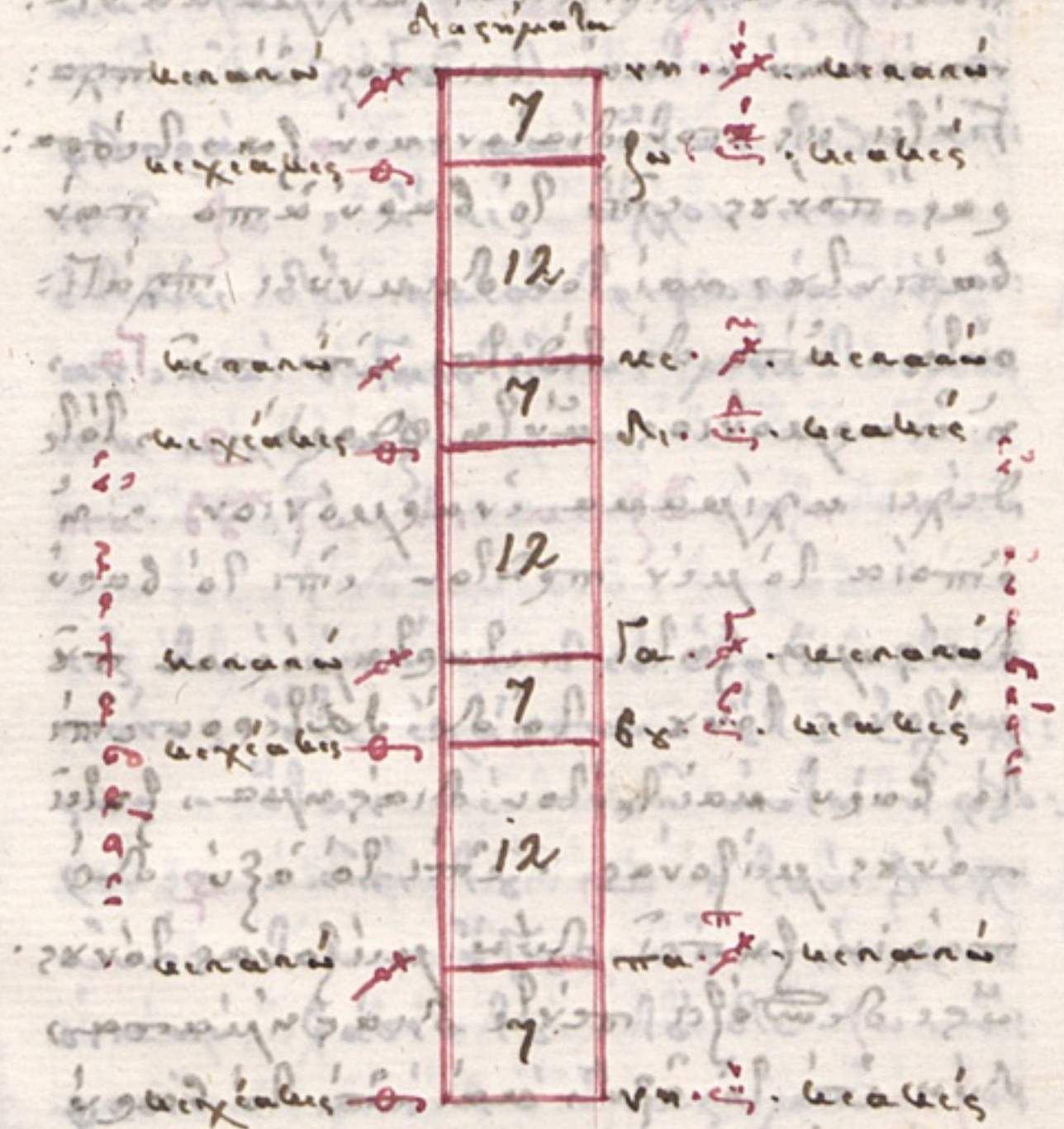
κεφάλαιον ιϐ'.

περὶ τοῦ λείπου πάχους.

λείπος πάχος μίς τοῦ παραδείγματος

ἵνα μεταχειρίζεται πλίνθια δια-
τονικά· καὶ τοιοῦτον ὠνόμαζε·
γιὰρ εἰς τὸν διατονικὸν ζωγράφον·
ἐκ τούτου εἰς τὸ βαρὺ ἀπὸ τὴν
βάσιν, καὶ τὸν δεύτερον πλάτι-
ον. ὅπερ δὲ λίβελαι εἰς τὸ τρίγα,
ἐναρμόνιος αὖλη φθορά· πόλε
δεῖξι πλίνθια ἐναρμόνιον· ἐ
οἷσι τὸ μὲν πρῶτον εἰς τὸ βαρὺ
διάστημα ἔχει τεταρτημόριον τὲ
μείζονος τόνε, τὸ δὲ δεύτερον εἰς
τὸ βαρὺ καὶ λεῖπον διάστημα, ἔχει
τόνες μείζονας· εἰς τὸ ὀξὺ δὲ
πάλιν ἔχει δύο μείζονας τόνες·
ὥς σε δεικνύει πένε διαστήματα,
δύο εἰς τὸ ὀξύ, καὶ εἰς τὸ βαρὺ
λεῖα· ἓν δὲν δείχει τὸ μεσίτα βκ,
διάστημα, λεῖα τοῦ δυόδεκα, λβ·
λείπει τεταρτημορίου τὲ μείζονος
τόνε· τὸ δὲ βκ πα, δεκαλεῖα,
καὶ πὸ πα γα, δυόδεκα· εἰς
τὸ ὀξὺ δὲ πάλιν ἔχει τὸ τριβλί,

καὶ τὸ λίμνες, ἀπὸ δώδεκα. τὰ ἀναπλόατα λύναται αὐλὴ ἡ φθορὰ θ, καὶ ὅλαν λεπὴ ἐπὶ τὰ ζω, ἢ εἰς ἄλλον τόνον. ἐλάει δὲ καλὰ λειφωνίαν ὁμοί: αν, καὶ συναρολίπται μέα λαιών: τὴν πλίμαξ.

πὰ βδ Γα λι μεζῶ νη πα.

εἰς λὺν ὁπόιαν δεὺ ἀφείσασθαι τόνος ἢ δὲ ἐπλάσσων, ἢ δὲ ἐπλάχι: γος. ὅλαν δὲ πεπὴ αὐλὴ ἡ φθο: ρα φ, ἐπὶ τὰ μες, λοὺ δέχε ἀπάντηλον. ἄγαν εἰς τὴν φυ= σικὴ βάσιν λα, τὸ δὲ ζω, ἢ φεσὶν. καὶ τὸ διαγραμμα ζω, λειλημόειον τὰ μείζονος τόνε.

Θ

ωρεῖται δὲ ἡ λειφωνία τὰ λείλα ἤγχα εἰς αὐλὸν λοὺ λεόπου. τὸ νη τα διάγραμμα εἶναι ὅμοιον

μὲ τὸ Γα ἴσα, καὶ μὲ τὸ ΔΖ ἴσα. ἀντὶ τὰ λοιπὰ τετράπλευρα εἶναι ὅμοια.

Α Ἡ περιφέρεια δὲ ὁ περὶ τὸν ΑΒ τόπος κατὰ μὲν τὴν παλαιὰν μέση καμπύλη, κατὰ δὲ μέρος μόνον. τὸ δὲ, τὸ ὁποῖον ἔχει προφορὰν βομβώδη καὶ σοβαρὰν, διὰ νὰ δείξῃ τὴν ποιὰ ἴσια τὴ παλαιὰ. ἐχει δὲ ἴσον τοῦτο τὸ Γα.

Β Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν φθόγγων εἰς τοὺς πείλους τόπους ἀναρμόνιον τόπον εἶναι οἱ μεταπαπαὶ δὲ μαλακτικὴ ἀλεξὶς μὲν εἰς τοῦ με, ἀντελεῖς δὲ εἰς τὸν πα, καὶ πελιμαῖς, εἰς τοῦ Γα.

Γ Μιᾶς τῆς φθορᾶς τῶν πείλων τόπων, εἰ μὲν τὸ διατονικοῦ γένους εἶναι τὸ ♭, εἰς δὲ τὸ ἀναρμόνιον, τὸ ♮:

το ϱ. Το οποίον όταν ακούσωμεν επί τοῦ γα, βγαίνει μετὰ γα αὐτὸ μόνιμον, μένει εἰς τὴν φυσικήν βάσιν του. Τὰ δὲ ἀνίσια καὶ πα: πίσια διαχύματα, καθὼς ἤδη ἐδιωρίσθημεν ὀπίσω. Λέγεται: τον δὲ ἐπὶ τῷ ζω, καὶ τῷ ϛα, βγαίνει τὸ ἄλλως ὑφέσιν. Ἐπὶ δὲ αὖ: λα τόνος τίθεται, λέγει καὶ ἀ: φίνει μετὰ αὐτὸς ὁ τόνος τοῦ φθόγ= γου, καὶ νὰ φθόγγεται τοῦ γα, καὶ νὰ συνιζᾶται ὁποίοις αὐτὸ καὶ ἄλλα.

Σημεῖα δὲ μαθυρίων εἰς αὐτοὺς τοὺς πέχους διαλογισμοὺς μὲν εἶναι ἑπτά, ὁποὺ ἐδιωρίσθημεν ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο: τον πέχου, συναρμονίως δὲ, διαμεί τοῦ νη, εἶναι τὸ πλὴ ϗ, διὰ δὲ τοῦ πα, τὸ πλὴ ϖ, καὶ τὰ λοιπὰ ἀ: ναλόγως.

Εἰς τὸ ἑξῆς διάγραμμα τὸ διαχω-
μα, ὅπερ ἔχει δεκαλεία ἀειδ-
μεν, διὰ τὸ ἀνεπαίσθητον τῆς
μεναίδος χίτελαι μείζων τόνος.

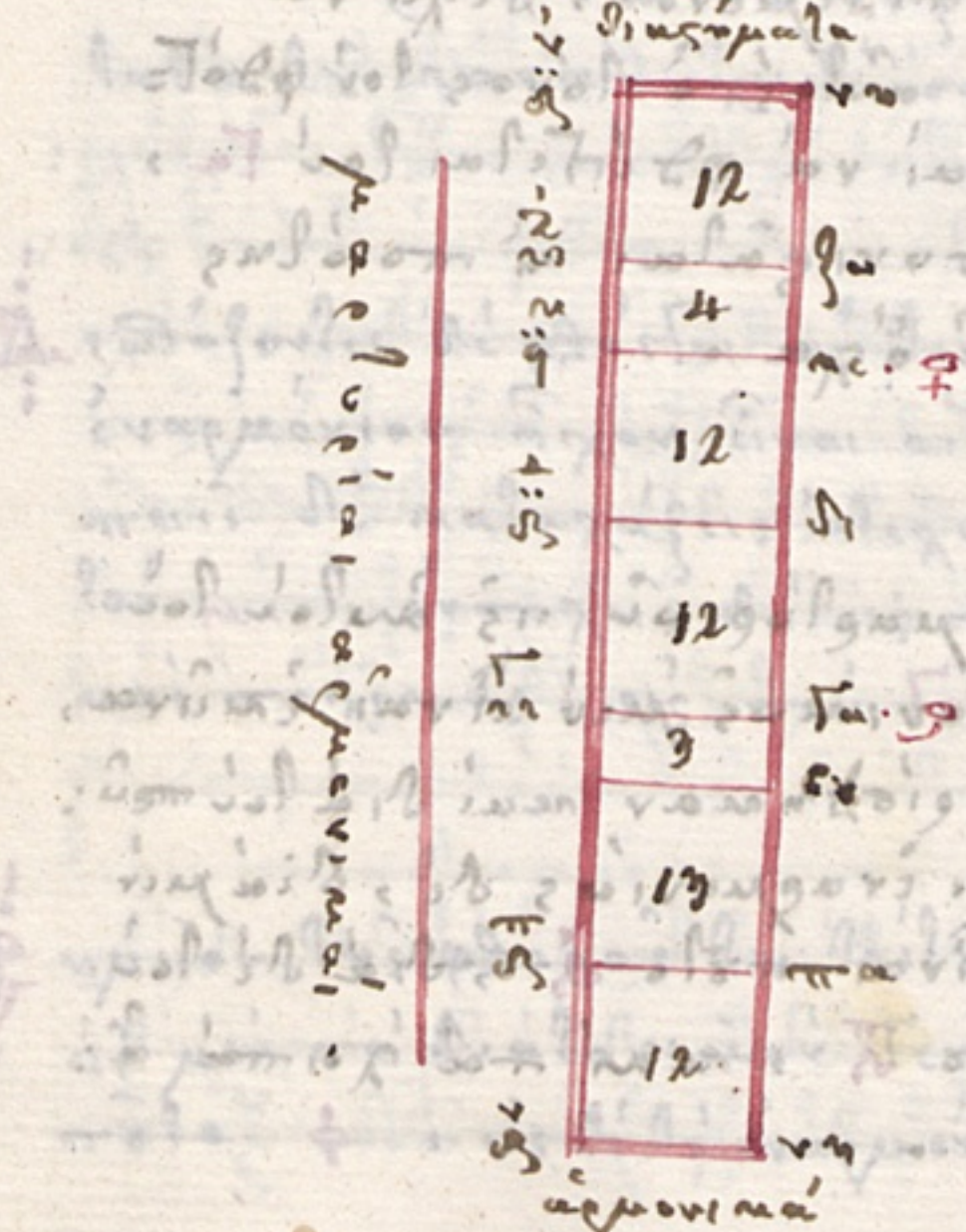

κεφάλαιον ιΓ'.

περὶ τῆς τελαίας πάχης.

Τέλαιος πάχος μεταχειρίζεται πλύμεσμα διαλυτικόν· πρὸς ἃ ποιεῖ καὶ διαχρήματα ἔχει τά· ἦσαν εἰς τὸ ἔννατον κεφάλαιον.

Ἡ τελαία πάχης διαμείνομεν εἴδη λέα· παπαδιμοῦ, ξυλοχλεσμοῦ, καὶ πεμπελογιμόν. καὶ τὸ μὲν παπαδιμοῦ ἔχει ἴσον τοῦ λι, τὸ δὲ ξυλοχλεσμοῦ, τοῦτα, καὶ τὸ πεμπελογιμοῦ, τοῦ βε. ἀπηχοῦται δὲ τὸ μὲν παπαδιμοῦ μὲ τὸ αἴτια, καὶ δὲ λοιπά, μὲ τὸ με.

Ἀποβολὲς δὲ φθόγοι εἰς τοῦ λέ:

λαρίου ἦχος· εἰρμὸς μὲν
εἶναι ὁ πα, καὶ καταλήγει ἀ-
πλῶς μὲν εἰς τοῦ δι, ἐντελῶς
δὲ, εἰς τὸν πα, καὶ λειπτικῶς,
εἰς τοῦ πα· πολλάκις δὲ καὶ
εἰς τοῦ βου· ἐκφωνητικὸς δὲ ὤν.
καταλήγει ἁπλῶς μὲν εἰς τὸ δι.
βου· ἐκφωνητικῶς δὲ καὶ εἰς τοῦ
πα· ἐντελῶς δὲ καὶ πεπλεγμένως
εἰς τὸν βου·

Ὁ λάρος εἰρμικὸς ἦχος μὲ
ὅλον ἀπὸ ἔχει ἴσον τοῦ πα, τὸν
ὁποῖον ἔχει καὶ ὁ πρῶτος ἦχος,
διαφέρει πλὴν ἀπὸ αὐτὸν κατὰ
τὸ σύστημα, κατὰ τὰς δευτέρους
φθόγγους, καὶ κατὰ τὰς ἀλλαγὰς καὶ τὰ
λοιπὰ καταλήξεις·

Ἀλλὰ τὸ σύστημα διαφέρει, ὅτι:

δηλ' ὁ Πέτρος εἰχηφορεῖ πρὸς τὸν Παῦλο καλὰ τὸ διαπασῶν συμφωνία, ἐ δὲ πρῶτος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καλὰ τοὺς ἀρχούς.

Ἀλλὰ δὲ τὰς δεκτόλογους φθόγγους διαφέρει, ἐπειδὴ ὁ μὲν Πέτρος ἦχος ἀγαπᾷ νὰ διαλείβῃ συχνὰ εἰς τὸν Βκ, καὶ νὰ καμνῃ τὰς ἀλλαγὲς καλαλήξεις τὸ πεισσότερον εἰς ἄνω· ὁ δὲ πρῶτος φιλεῖ νὰ διαμένῃ τοὺ Γα συνεχῶς, καὶ εἰς ἄνω νὰ περιφέρεται.

Καὶ καλὰ τὰς ἀλλαγὲς καὶ λοιπὰς καλαλήξεις διαφέρει, ἐπειδὴ ὁμοίως ὁ μὲν Πέτρος ἦχος κάμνει τὰς ἀπὸ πάνω καλαλήξεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς φθόγγους δὶ Βκ, ὁ δὲ πρῶτος, εἰς τὰς Γα κα. τὰς δὲ

λοιπαὶ παλαιήσεις ὁ μὲν πέλαρλος
πολλάκις εἰς τοὺς βγ, ὁ δὲ πρῶτος
σπανίως.

μεσῶν τῆς φθορᾶς τῶ πελαίρλα πήχα
εἰς τὸ παπαδικοῦ εἶδος εἶναι
τόλα ᾳ, καὶ ἔχει τὴν φυσικὴν
δόσιν εἰς τοὺ δι· εἰς δὲ τὸ ρι:
χαρακτικοῦ εἶναι τόλα φ, καὶ πί:
δεται εἰς τοὺ πα· καὶ εἰς τὸ μέλο:
ποιικοῦ εἶναι τόλα ξ, καὶ πίδεται
εἰς τοὺ βγ.

μεσία δὲ μαελυσιῶν πὸ πελαίρλα πήχα
εἶναι τὰ αὐτά, ὅπου ἔχει καὶ ὁ
πρῶτος πῆχος· πλὴν ὁ μὲν καὶ
τὰ τοῦ λεοχοῦ, ὁ δὲ πρῶτος καὶ τὰ
διαπασῶν. οἱ δὲ διαφέρουσι μόνα:
τὰ τοῦ λεοχοῦ μαελυσίαι καὶ τὰ λοι:
πὰ διαστήματα ἀπὸ τὰς μαελυσίας
καὶ διαστήματα τῶ διαπασῶν· γίνεται φα:
νερὸν ἀπὸ τὸ ἑξῆς διάγραμμα.

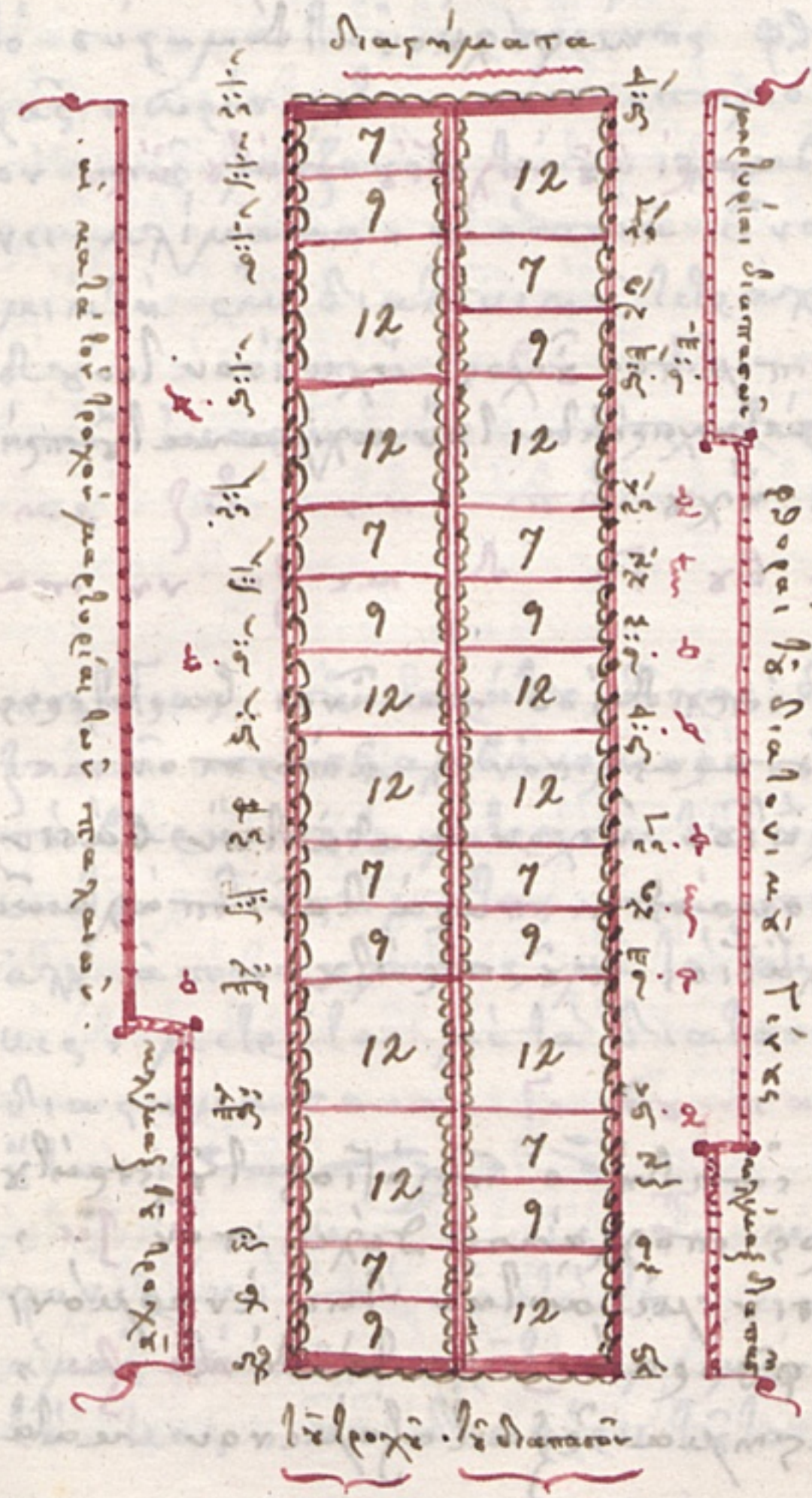
Διαστήματα
7
9
12
12
7
9
12
12
7
9
12
12
7
9
12

κεφάλαιον ιδ'.

περὶ τῆς πλαγίας περιόδου ἤχου

Ὁ πρῶτος ἦχος ἔχει ἦχον ἴσον τῷ
καὶ μεταχειρίζεται τὴν αὐτὴν κλίμακα τῇ πρώ-
τῃ ἤχῳ.
πα βου γα δι με ζω νη πα

καὶ ἐπειδὴ ὁ πα ἐστὶ βαρύτερος
τέσσαρας τόνους ἀπὸ τοῦ με,
περὶ οὗ ἦχον καλὰ τὴν βάσιν,
ὀνομάσθη παρὰ τῶν παλαιῶν
πλάγιος τῆ πρώτῃ.

Ὁ ἐπειδὴ ὁ πλάγιος τῆ πρώτῃ
ἦχος πολλάκις δεῖται τοῦ ζω,
ἐστιν. μὲ αὐτὴν τὴν ἐναρμόνι-
ον φθορὰν ζ, τὸ δὲ με ζω,
διάστημα ἐξαιλαζόμενον καλὰ

Το σύστημα της σεληνιακής φά-
σης, αριθμείται πεπαιτημένη:
ον πρώτος μήνας λόγω, χαμηλά:
και πλήρωμα, η οποία είναι
μεταβλητή σε διαλογικές ιδεαχές:
δλχ, πα βχ Γα δι
και ενεργούνται πεπραγμένης
με ζω νη πα.

Πλάτιος πρώτος μήνας δεν
χρειάζεται προσλαμβανόμενου επί
τόξου προς μέλεσιν ήτοι πα-
λαιού διαστήματος, νη πα,
αλλ' απηχήσεως με τα αλεία-
κες, μελετάται μετά διαλογικά
διαστήματα, πα Γα βχ πα,
όλως, ⟵ ⟶

π π
ή α κε α κες ή. και
φανερώνει τον εαυτόν. παρ'
ημάς δε. απηχείται μεν μόνον
τα κες, και διαφέρει ήδη το

ίσον από τη πρώτη μέχρι μετά
την βάρβαρα, επειδή ο πρώτος
μέχρι έρχεται από οξυτέραν βά-
σιν προς πρώτης σχεδόν - σημαίνει:
Γιατί δε ώστε έλος ο μέχρι ν έχει
ίσον του με, και σβήνει από
το με, ως από τα πα. ο έρχεται
μετά την ίδιαν τη πρώτη μέχρι.

Άνυδρος ο μέχρι μετά το σιχαίνει:
ον, όταν σβήνη διαλυτικώς,
έχει δεσποτούντας φθόγγους τους πα
λι, και μεταπίπτει αρτίως μεν
εις του λι, ενδεχομένως δε και λε-
χαίως, εις του πα. όταν δε πε-
ριπαλιή εναρμόνιον κλίμακα,
έχει δεσποτούντας φθόγγους τους ζω λι,
και μεταπίπτει αρτίως μεν εις τους
με λι, ενδεχομένως δε και λεχαίως
εις του πα. εκφορώτατος δε ών,
όταν σβήνη από της με ως από

τὸ πα, εἶχει δεσμόλουλας φθόγ-
γους πρὸς νη με· καὶ παλαιότε-
ρα μὲν εἰς τοὺ νη, ἐνλε-
γὸς δὲ καὶ πεζικωτ, εἰς τοὺ
με· ὅταν δὲ ὀξύτονη καὶ ἐναρ-
μονίως εἰς τὸ ἐμμελοτικοὺ, λαμ-
βάνει δεσμόλουλας φθόγγους τοὺς ζω
δη, καὶ παλαιότερα ἀλεγὸς μὲν
εἰς πρὸς δη με, ἐνλεγὸς δὲ καὶ
πεζικωτ, εἰς τοὺ με.

Σημεῖον φθορᾶς εἰς τέλος τοῦ ἤχου,
ὅταν ὀξεῖα διαλυτικὸς, εἶναι
τέτρο φ, καὶ πίπτει φυσικῶς
εἰς τοὺ πα· ὅταν δὲ λείπῃ εἰς ἄλ-
λον τόνον, ὁποῖος καὶ ἂν εἶναι,
ἐκεῖνος ἐξαρτᾶται τοῦ πα φθόγ-
γου μὲ τὴν ποιότητά του, καὶ παρα-
λαμβάνεται τὸ ἔξης μέλος κατὰ
τὴν ἰδέαν αὐτῆς τῆς φθορᾶς,
ὡς ἀπὸ τέτρο πα· ὅταν δὲ τὸ

μέλος ζωῆς τοῦ ἐναρμόνιον
μελίσματα, ποὺ ἔχουσαν ὡς:
σὺν τοῖς ζῶ, τότε πίπτεται
αὐτὴ ἡ φθορὰ θ ἐπὶ τῷ ζῶ,
καὶ γίνεται Γνησίου.

μερικὰ δὲ μαθήματα τῆς ἀναλογίας
τοῦ τόνου διατονικοῦ μὲν
εἶναι ἐκεῖνα, ὅπου ἔχει καὶ
ὁ πρῶτος τόνος καλὰ τοῦ λέγε-
χου· καὶ ὁ τέλειος κατὰ
τὸ διαπασῶν· ἐναρμονίως δὲ
εἶναι καλὰ τὸ ἑξῆς διάγραμμα.

τὸ ἐν διατονικῷ καὶ

ἐναρμονίῳ γένει μι-

μητὰ μελίσματος.

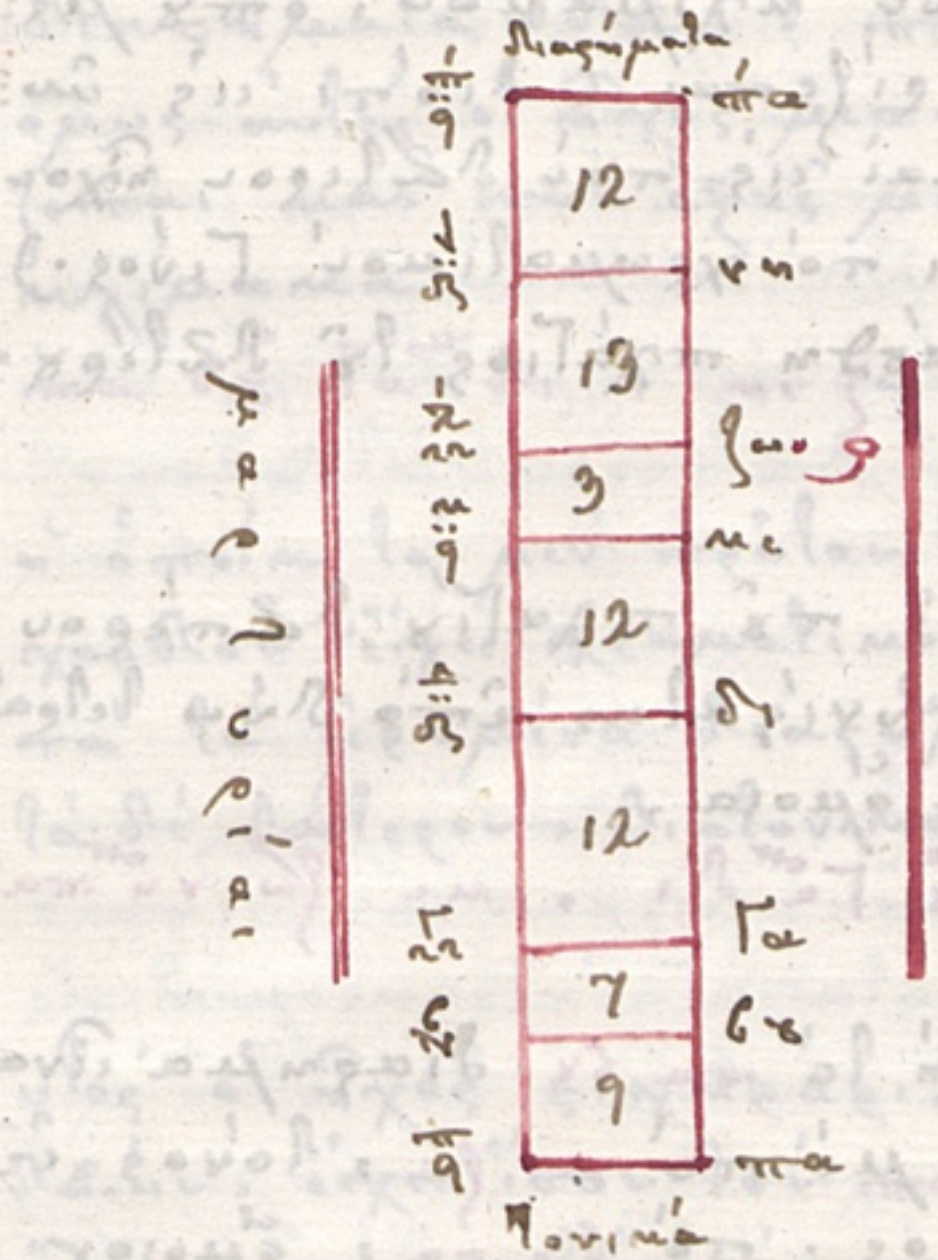

κεφάλαιον ιε'.

περὶ τῆς πολλαπλασιάσεως ἀριθμῶν.

Ὁ δὲ τοῦτος τρόπος διὰ τοῦ χεφαλαίου.

κού λοὶ κλίμακων, ὅπως μὲ:
ταχτηρίζεται (διότι εἰς ὧν:
τοὺ καὶ εἰς τοὺ διάτερου ἔχου
ἰδιάζει τὸ χρωματικοὺ γένος.)
ὠνομάσθη πλάγιος ἢ διάτερα.

Ἡ κλίμαξ τὸ πλαγίᾳ διατέρου
ἔχει συνίζαλον ἀπὸ δύω τελειᾶ:
χορδὰ ὁμοια,
πα βὰ γα δι, με ζω νη πα.

ἐπειδὴ τὸ πα βα διάστημα εἶναι
ὁμοιον μὲ τὸ με ζω, τόνος ἐ-
λάχιστος. τὸ βα γα, ὁμοιον
μὲ τὸ ζω νη, τόνος μειόλι-
ος, καὶ τὸ γα δι, ὁμοιον
μὲ τὸ νη πα, λειμμάτιον
τὸ μείζονος τόνου. καὶ αὐ εἶναι
χρεία νὰ ὁδεύσῃ καὶ ἄλλο τελειᾶ:
χορδὴν, ἢ ἐπὶ τὸ ὀξύ, ἢ ἐπὶ
τὸ βαρύ, μὲ τὰ αὐτὰ πάλιν

διαζεύγματα οὐδαί. πολλάκις
ὅμως ἀνάγκη ὁ ἦχος μεταχειρί-
ζεται καὶ τὰ ἐξῆς μεικτὰ
κλίσματα

πα βου γα δι, με βου νη πα

ἃ ὁποία τὸ μὲν πρῶτον τελεᾶ:
χορδὸν ἔχει χρωματικοὺ μα:
τὰ τὰ ἑπτὰ διαζεύγματα, τὸ δὲ δεύτερον, διατονικόν.

Ἄνάγκη ὁ ἦχος συχνοτατικὸς ὤν:
δεύτερος, ἔχει ἴσον τοῦ πα, καὶ
ἀπηχεῖται μάλιστα παρὰ τὸν
μὲ τὸ νεανίας. μεταβάλλων
δὲ μὲ τὰ ἑπτὰ χρωματικὰ
διαζεύγματα πα βου, βου γα, δι,
γα, βου, πα, ὕλος [illegible]
νεανίας
φανερώνει τοῦ ἐναντίου. καθ'
ἡμᾶς δὲ ἀπηχεῖται μεμόνου

δύο ευθείες. Παρομοίως δε όταν, όδηγεί καλά την ιδέαν και μή: μαντικά τα δακτύλια πάσχει, καν τότε έχει ίσον του δι, μελα: χειριζόμενος όλως δι' όλα την εις τον δάκτυλον επιδεθείσαν κηλίμαντα.

Α ποθόντας δε φθόγγος σιχνεα= νικός ών, έχει προς δι τα, και καλαμήτει αλεγως μεν εις τον δι, ενλεγως δε εις τον πα, και πελιμως, εις τον δι, ή εις τον πα. όταν δε ήναι σε: μοσχοτικός, επειδή όδηγεί μεν την ιδέαν και κηλίμαντα τα δακτύλια πάσχει, ως είπομεν, έχει λεπτό: λοντας φθόγγος προς δι ζα. ή καλαμήτει αλεγως μεν εις τον δι, ενλεγως δε και πελιμως, εις τον ζα.

Σημεῖα πρὸς φθορὰς τῶν πλα-
γίων διαπασῶν ἤγουν εἶναι δύω,
πύλο ϖ, καὶ πύλο ϱ. καὶ
ἀπὸ μὲν ϖ λήγεται εἰς τοὺ πα
καὶ εἰς τοὺ νη, εἰς πηὺ ἀρχὴν
δηλαδὴ ἐκάστου πλεαχόρδου. τῶ-
το δὲ ϱ, πήγεται εἰς τοὺ δι
καὶ εἰς τοὺ ὑψηλοὺ πα, εἰς
τὸ τέλος δηλαδὴ ἑκάστου τε-
τραχόρδου. καὶ ἀπὸ μὲν ϖ,
ἐνεργεῖ ἐπὶ τὸ ὀξύ. καὶ ζητεῖ
ἡμιολίου, λειμματίου, καὶ
ἡμιολίου, τοιόδων διαστημάτων,
ὅ, τι λόγῳ εἴπομεν, καὶ ὅ, τι
λόγῳ τὰ παρασήνεσιν οἱ ἐν
τῷ διατεσσάρων ἀριθμοί. τῶ-
το δὲ ϱ, ἐνεργεῖ ἐπὶ τὸ βα-
ρύ, καὶ ζητεῖ ἡμιολίου, λειμ-
ματίου, καὶ ἡμιολίου τοῦ
αὐτοῦ διαστήματος πάλιν, ὅπερ
εἴπομεν. λεπτόμερες δὲ καὶ τὸ
ἐν καὶ τὸ ἄλλο πλήρωμα ὁ-

λόμηλον, καὶ ἐπὶ πρός.

ημεῖα δὲ μαθημεῖα εἰς ἀυλοί
ποὺ ἤχος εἶναι λυτὸ. πτῶλο
⌐, καὶ πτῶλο ⌐. ἄνωθεν
ἡ μάλωδεν λωὶ οἱποίων ἐμ=
βαίνκαι τὰ συμφωνα λωὶ συλ:
λαβωὶ λωὶ φθόγγων διὰ πάς
βάσις· εἰς δὲ πνὶ μεμελὴν
πλίμμαμα λὸ διαλουμοὺν λε:
πεαχοεδον ἔχει καὶ πας μαε:
τυρίας διαλουμας.

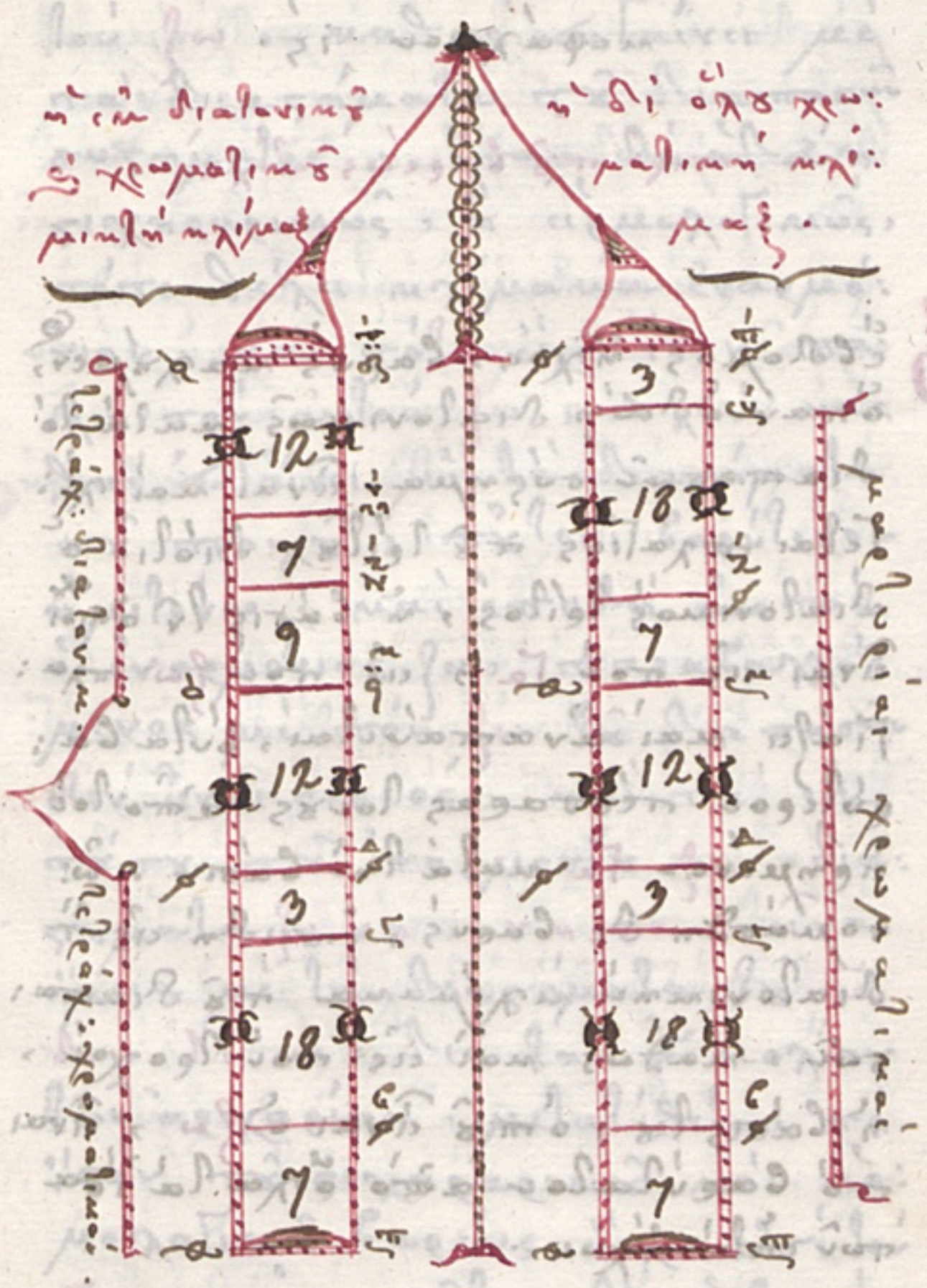
12
7
9
12
3
18
7
12
7
3
18
7

κεφάλαιον ιζ'.

περὶ τῆς βαρείας πτώσεως.

Ὁ βαρὺς τόνος, βαρεῖς καλεῖται, ὅταν ἐν τῇ διαλυτικοῦ καὶ τοῦ διαστατικοῦ σύστημα, εἶναι καὶ ἡ τελευταία συλλαβὴ· διότι ὁ διαλυτικὸς τόνος, ἡ βάσις ἔχει ὀξεῖαν εἰς τὸ γα, εἰς τὸν ζω πλαγίαν καὶ ἀναπαύεται, ὅλα ἐν εὐθείᾳ πρόσωπα λόγου ἀπὸ τὸ περισσεύον γα καὶ ἐπὶ βάσιν· ὡς· νομάσθη δὲ βαρύς, ἐπειδὴ εἰς τὴν διαλυτικὴν κλίσιν τὰ διαστατικῶν, καθὼς καὶ εἰς τὸν τροχόν, ἡ βάσις ἔχει, ὁποῦ εἶναι ὁ ζω, εἶναι τὸ βαρύτατον ἀπὸ ὅλα τὰ ἴσα τοῦ ἑαυτοῦ τόνου.

Ἔχει δὲ ἴσον εἰς τὰ παραδείγματα

λού ζω, καθως ἀυξαίνει μὲ
παύδια σημάδια τὰ διαφορὰ
συσημάδος· ὅταν δὲ ὀλαύθη
σιχνεραίνως, ἢ σεμνολογίνως,
τότε θέλει πλίμαλα ἐναεμό-
νιον, καὶ πόλε ἔχει ἴτον πα-
λιν τοῦ αὐλοῦ ζω, πλὴν κα-
θως ἀυξαίνει μὲ τὰ διασήμαλα
τὰ προχὰ, τὰ λέγι βαρύλερον
ἢ μιλούνω· καὶ σπαθὴ αὐτος
ὁ ἐναεμόνιος, ζω, παραβαλλό-
μενος μὲ τὸν ζω τὰ διαφορὰ
δεν ἶναι χαρὸς, καὶ τα ἐν
πέντε τὰ ἐναεμονίε ζω, δια-
σήμαλα ζω νη, νηπα, εἶναι
ὅμοια μὲ τὰ διασήμαλα τὰ γα
λι, λι με, διὰ τὴν ὁμοιότιαν
τοῦ αεχαίου, μελαλήτιας τὸ
ἴσον τὰ σιχνεραίνα καὶ σε-
μολογίνα βαρὺς ἦχε σπὶ τοῦ
γα· ἀπηχεῖας δὲ ὁ βαρὺς
ἦχος καλὰ μὲν τὰς παλαιὰς,

μὲ λὸ ἀάλυς, σ καὶ μεταχόμενος
μὲ παὶ Γα ϐ, Γα, ἐναρμόνια
διαζήματα, ἤλως, [illegible]
φανεραύνει λοὺ ἐαυλοὺλ· καὶ
ἡμᾶς δὲ ἀπηχῦται μὲ μόνον
τὸ ὡς, τὸ ὁποῖον ἐπαιτεῖ
προφεαὺ βομβώδη καὶ σοβαρὺ·

Α! ἐπόψοι δὲ τὰ ἐναρμονίχϐα:
ἑως πίχϐ λὴν μελῳδίαν οἱ φλοΓ:
Γοι, ζω λὶ Γα· καὶ ἄλλος ἀρ-
χόμενος, φιλεῖ να λαμνύη λοὺ
ϐα λέσιν, ἢ παὶ ζω, ὕφεσιν·
καλαλήγει δὲ ἀλεγῶς μὲν ὡς
παὺ λὶ, καὶ ἐνίοτε ὡς παὺ
νη, ἐνεγῶς δὲ καὶ ἰσχνῶς,
ὡς παὺ Γα· καὶ παῦλα λόσον
εἰς τὸ σιχμεάριον, καλὸς δὲ
εἰς τὸ μεμολογιμοὺ εἶδος·
ποτὲ δὲ εἰς τὸ μεμολογιμοὺ μέ-

λαχειρίζεται διαλογισμούς πλήξεως καὶ πόλις παλαλήτου ἀπείρως μὲν εἰς τὸν λι, ἐν-πέρως δὲ εἰς τὸν πα, καὶ εἰς τὸν ζω, καὶ λεχαίως, εἰς τὸν ζω.

ἐναρμόνιος βαρὺς ἦχος διαφέρει ἀπὸ τοῦ ἐναρμονίου λείου παλὰ τὰς διαστάσεις φθόγγων, καὶ παλὰ τὰς ἀλείψεις καὶ ἄλλας παλαλήψεις. ἐπειδὴ ὁ μὲν βαρὺς ἦχος ἔχει διαστάσεις φθόγγων τὰς τῶν λι Γα, ὁ δὲ λεῖος τὰς τῶν με πα. καὶ ὁ μὲν βαρὺς παλαλήτου ἀλείψως εἰς τὸν λι, καὶ ἐν-πέρως, εἰς τὸν Γα. ὁ δὲ λεῖος παλαλήτου ἀλείψως εἰς τὸν με, καὶ ἐν-λείψως, εἰς τὸν πα.

ἡμίτονον τῆς φθορᾶς εἰς τὸν βαρὺ

διάλυσιν πάχος διαιρέσεως δεν
είναι ἁπλοῦν διότι χειρὸς
ἀνθρώπου τὸ σημεῖον τῆς φθορᾶς
πάχος βκ, τὸ δὲ ξ, καθὼς καὶ
εἰς τοὺς ἐναρμονίους, τὸ δὲ ϙ.
τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ ὁ λεῖπος,
ὅταν ὅλη ἁρμονικῶς. λέγε:
ται δὲ ἡ πρώτη φθορὰ τῶν ϙω,
ὅταν ἐπὶ τοῦ βαρέος ἀντίφωνα
εἰς τοὺς βαρεῖς ϙω, διότι ὁμο-
φώνως ϙω, καθὰ τοῖς πρόσθεν εἴρη-
ται· δευτέρα φθορὰ ἡ ἐναρμόνιος
φθορὰ ϙ, εἰς ὁποίου ἄλλοι τόνοι
πέντε εἰσὶν, ἡμιτόνιον ἐπὶ μὲν τοῦ
ὀξέος τόνου μείζονας τόνους, ἐπὶ δὲ
τοῦ βαρέος, πλαγιαυλημάτιον, καὶ δύο
μείζονας τόνους, καθὼς ἡ φυσικὴ
ἀνθρώπου συλλαβή.

ἡμίτονα δὲ μαθητείων εἰς τοὺς βα-
ρεῖς πάχος εἶναι ἑπτὰ, ἃ ὁποῖα

ἔχουσιν ὁ μέγας ἦχος διὰ τὸ
εναρμόνιον, καὶ ὁ πλάγιος διὰ
τὸ διάτονικόν· διὸ καὶ μαρτυ-
ρίαι ἀποχωροῦσι τὰς φθορᾶς.

κεφάλαιον ιβ'.

περὶ τοῦ πλαγίου πέμπτου ἤχου.

Ὁ πλάγιος ἦχος ὀνομάσθη παρὰ
τοὺς πρώτους πέμπτος, ἐπειδὴ εἰς αὐ-
τὸν παραλήγει ὁ μέλαρος ἦχος,
τοῦ ὁποίου ἡ βάσις εἶναι εἰς τὸν
μι, καὶ ὁ παπαδικὸς τύπος,
τεσσαρας λόγους ὀξύτερος ἀπὸ
τὸν νη, ὅπερ εἶναι ἡ βάσις τοῦ
πλαγίου τέταρτου.

Σύμφωνος τοῦ πλαγίου τέταρτου εἶναι
ὁ διάτονικὸς καὶ ὁ διατονικοῦ

σύσημα· πολλάκις ὅμως ἐ-
δηλώθη καὶ διὰ τοῦ πλεύχοελον
σύσημα, ὅ ἐστὶ καὶ διὰ λειφω=
νιάν, ἐπειδὴ διὰ λειψὺ λόγων,
ἢ ἐπὶ τοῦ ὀξύ, ἢ ἐπὶ τοῦ βαρύ,
ἀναφαίνεται τὸ αὐτὸ μέλος.

Ἀπήχημα δὲ πάλιν ἐστὶν ἡχὼ πα-
τὰ μὲν τὰς παλαιὰς εἶναι τὰ
ἐκάτερα, τὰ ὁποῖα ἀπηχεῖται
μὲ τὰ διαλοιπὰ διαστήματα
νη πα, πα βγ, νη, γ:
πω, ε — ″ — ε

βυζαντινὸν βαρύ, καὶ φανε-
ρώνει τὸν ἐαυτοῦ· χαρακτη-
ρίζεται δὲ μὲ προφορὰν σοβα-
ρὰν καὶ ἐγεμονικήν· καθ' ὃ-
μοιάζει δὲ ἀπηχεῖται μόνον τὸ
ες, παρίζον καὶ ἀνω ἢ μι εἰ=
ρημένη προφορά· ἴσχει δὲ ἴ=
σον τοῦ νη χρόνου· πολλάκις ὅμως

λαμβάνει ίσον τοῦ Γα· καὶ τὸ μὲν ἴσον εἶναι τοὺς πόνους ὀξυτέρους ἀπὸ τὸν φυσικὸν αὐτῶν τόνον, τὸ δὲ μέλος ὁλόκληρον ἀπὸ τοῦ Γα ὡς ἀπὸ τοῦ νη· πλέξιν ὁλόκληρον καὶ τὴν φωνὴν διαλυτικήν· ἐπειδὴ μὲ τρεῖς πόνους, τόσον ἐπὶ τὸ ὀξύ, ὅσον καὶ ἐπὶ τὸ βαρύ, λαμβάνει τὸ ὅλον μέλος.

Δ. Ἐπιβάλλουσι δὲ φθόγγοι εἰς τὸν τόνον τοῦ νη ἐναρμονίως καὶ ἐκ: μαλακτικῶς, ὅταν ἐκ τοῦ ἴσου τοῦ νη· ἀναφαίνονται οἱ νη βου λι· ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τοῦ νὰ λείψῃ τοῦ βου· καὶ ἀλλαγὴν μὲν ἐπιζεύξει εἰς τὸ ἴσον αὐτῶν, ἄλλοτε δὲ ἀφοροῦν εἰς τὸ ὀξύλεον, ἀναβαίνει εἰς τοῦ λι· καὶ κλα: λήγει ἀλεγῶς μὲν εἰς τοῦ λι· καὶ

εἰς τὸν βγ· ἑνδεκάκις δὲ καὶ πεντάκις, εἰς τὸν νη· εἶναι δὲ ἐκ τῶν ἴσων τοῦ Γα, λόγος δεκαπέντε· ἔσονται φθόγγοι ἐκ τῶν Γα δι' ὀγδοήκοντα καὶ ἑπτὰ ἑνδεκάκις μὲν εἰς τὸν δι, ἑνδεκάκις δὲ καὶ πεντάκις, εἰς τὸν Γα.

Ἔστιν δὲ τῆς φθορᾶς εἰς τὸν πλάτιον τὸ διάστημα τόνου εἶναι πρῶτο ᾱ, τὸ ὁποῖον λήγει ἐπὶ τῶν νη λόγων· εἰς δὲ τὸν ἐξῆς ἀντιφωνίαν ἄνω λήγει· καὶ λῆγο ᾱ. διαφέρει δὲ ἄνω αἱ δύο φθοραὶ κατὰ τὸ σύστημα· ἐπειδὴ ἄνω μὲν ᾱ, λείπει λόγος ἐπὶ τὸ βαρὺ διαστήματι μέλος νη, ἄνω δὲ ᾱ, λείπει τόνος ἐπὶ τὸ βαρὺ διαστήματι μέλος πι·

! σημεῖα δὲ μαθημάτων εἰς ἄν-
που ποὺ πῆχυν δεῖ εἶναι ἄλλ-
λα, παρὰ ἐκεῖνα, ἀπὸ ἑνὸς
ἀριθμεῖσθαι διὰ τοῦ πέμπτου
πήχυος· οἷον ὅμως ἀντὶ τῆ
φθορᾶ τοῦ ιη ἐστὶν ἐπὶ τοῦ
γα, εἴτε εἰς τοῦ πέλεκυν πή-
χυν, εἴτε εἰς τοῦ πλάτιον
τοῦ πελέκεως, πότε καὶ τὰ
σημεῖα τῶν μαθημάτων γίνονται
διαφορετικά, καθὼς φαίνον-
ται εἰς τὸ ἑξῆς διάγραμμα.

ἐπ' ἀκολουθεῖ

νέαν διανομὴ=

ἐπ' ἀκριβείας.

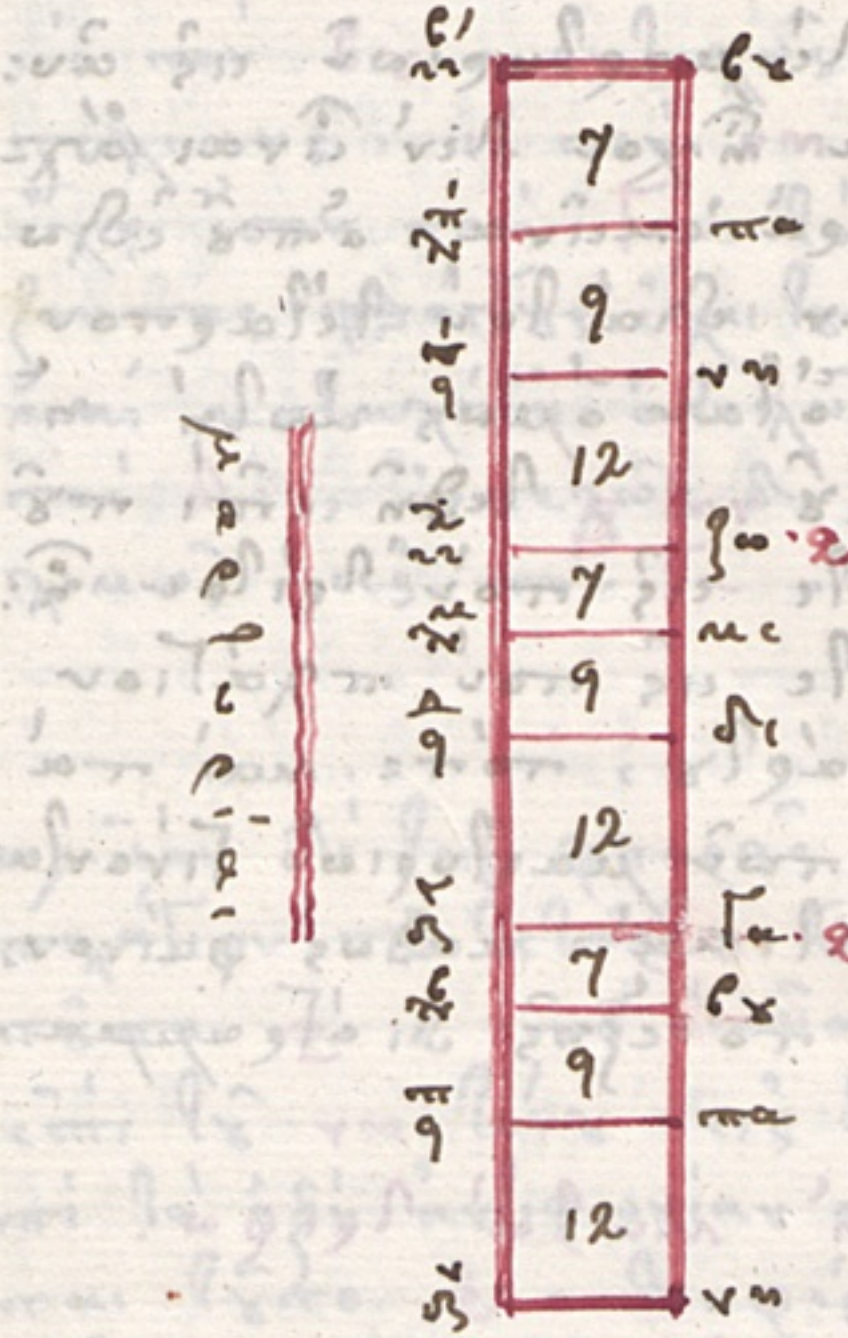

περὶ φθορᾶς

Φθορὰ φανερώνει ἰνὰ κλίμα.

και η συχνότητα, η οποία
λέγεται. Όταν ο τροχός περι-
στρέφεται με μεγάλη ταχύτητα, όλα
τα πάλλουν η φλογερά δίκην λε-
πίδων και κόβουν, εις την οποίαν
τίθεται το σημείον της φλο-
γός, και γίνεται αρχή της
μεταβολής της παλμικότητος,
η οποία αύξει. Όταν η μεταβο-
λή αύξει γίνεται όχι προ
του σημείου της φλογός, αλλ'
κατά μεταξύ του σημείου. Πολ-
λάκις όμως και εις το σημείον
αυτό. Εις δε την κόκκινον τί-
θεται το σημείον της φλογός
άλλης παλμικότητος, και γίνε-
ται πάλιν η μεταβολή εις
αύξει μεταξύ του σημείου της
φλογός, ή εις το σημείον
αυτό.

Ἰ) Ἐὰν δὲ ἐκεῖ σημεῖον φθορᾶς
οὐχὶ τῆς πρώτης φυσικοῦ τόπου
τινός, ἀλλὰ ἄλλου τόπου,
πόλις ἀφάνειας ὁ φθόρος ἐ-
στίν τὸ πάντα, καὶ ἀνάπ-
παλιν γένεσις ἐστὶν ὁ φθόρος,
τοῦ ὁποίου σημαίνει ἡ φθο-
ρά· λοιποὶ δὲ φυσικοὶ
διαγράμματα τῆς συμπάσης
μεταβολῆς, τὰ ὁποῖα
ἠμποροῦν νὰ μεταβάλλωσι
καὶ ἀναλογόνωσι τοῦ ἥχου, καὶ
ἕως τέλους φανεροῦ ἀπὸ τὰ
ἓξ διάγραμμα.

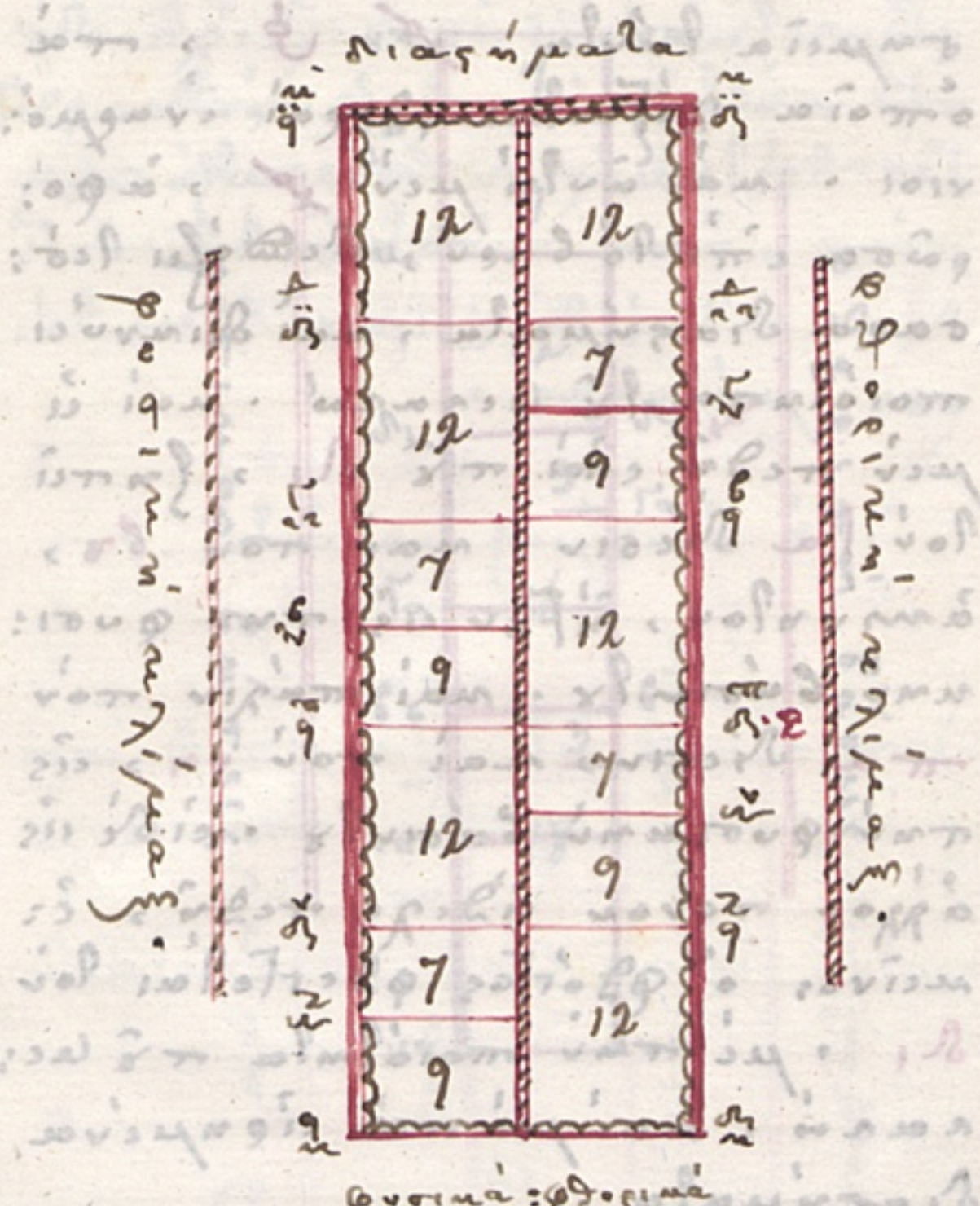

φυσικὰ : φθορικά

Ἐξω ἀπὸ τὰ δεκαεπτὰ σημεῖα τοῦ φορέως, ὁπὲ ἀναφέραμεν εἰς τὴς ὁπλοῦ πόχες, εἶναι καὶ ἄλλα δύο

σημεῖα ἴσα ἀπὸ ✗ ✗ ; πρὸς
ὁποῖα πίπτουσαι φθοραὶ ἀναμό-
νιοι · καὶ ἀνὰ μὲν ✗ , ἀφο-
ρῶσα ἐπὶ τὸ ἄνω , διαφέρει τὸ-
σαρα διαχύματα , καὶ δεικνύει
ποιότητα ἓξ ἑκατόν · καὶ ἡ
μὲν πρώτη ἐπὶ πρὸ Λ1 , ἕως
τοῦ Γα δίσσιν , καὶ τοῦ Θπ ,
ἀπονύσου , πίπτουσα εἰς τὴν φυσι-
κὴν βάσιν ἓξ · καὶ πάλιν τὸν
πα δίσσιν , καὶ τοῦ νη , εἰς
τὴν φυσικὴν βάσιν · εἰδὲ εἰς
ἄλλον τόνον πάλιν πρώτη , ἐ-
κείνης ἡ φθόγγος φθειρεῖται τοῦ
Δ1 , μὲ τὴν ποιότητα πρὸς
ταῦτα , καὶ μὲ πρὸ εἰρημένα
διαχύματα .

ἰδὲ καὶ ὁ παύλης ✗

πλίμαξ .

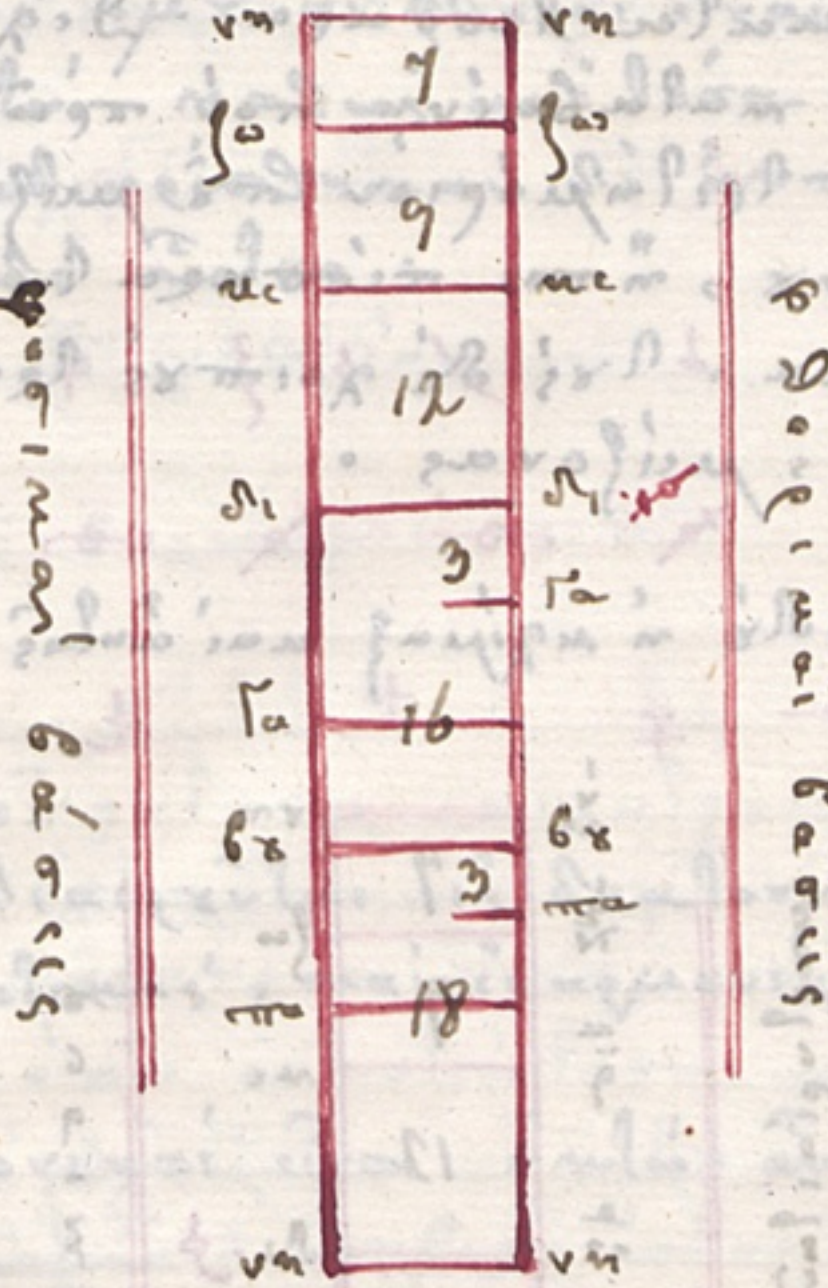

Δι' ἀφορᾶ, τὸ σημεῖον ἐκ τοῦ ποίας εἶναι πρὸς ᾧ , ὅπου πίπτει, δηλονότι ποιότητα διὰ παρά· ἀφορᾷ δι' καὶ αὐτὴ ἐπὶ τὸ βαρύ, καὶ δεῦτέρα δια:

ξήμαλα λίσσαρα. Δείλα δὲ
νὰ καλαβαίνῃ τοὺ πρώτου φθότ.
Τον λειλημμόριον τὰ μείζονος
τόνε, ἤτοι τέσσαρα λωὶ δώ:
δεκα. Λχὶ δὲ λοιπὰ λεπὶς λό:
νος μείζονας.

Ἰδὲ ἡ μλίμαξ καὶ ἀνλης b.

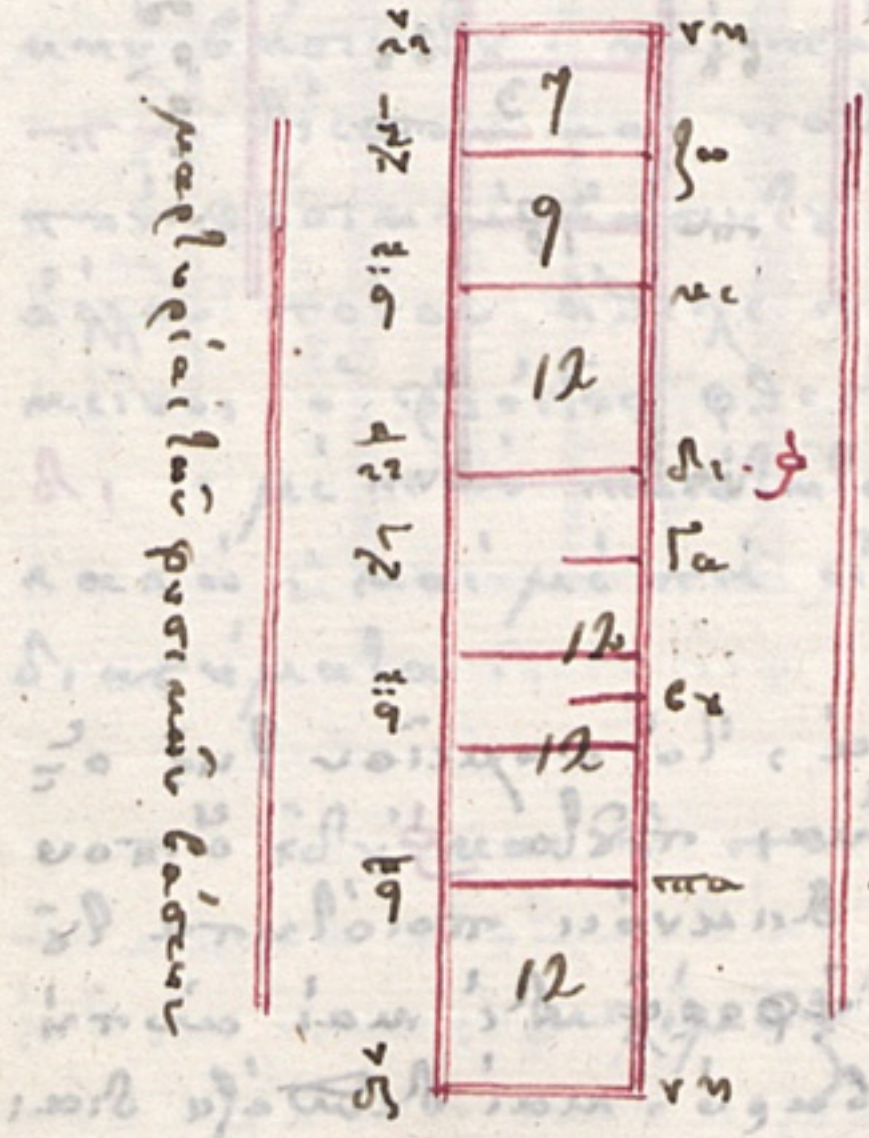

Οἱ γραμμαὶ αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐπὶ τῶν
πλαγίων, καθὼς καὶ ὅσα σημεῖα
μεταξὺ ἐπιφερόμενον αἱ ἀνωτάτω
εἶναι αἱ ἄνω.

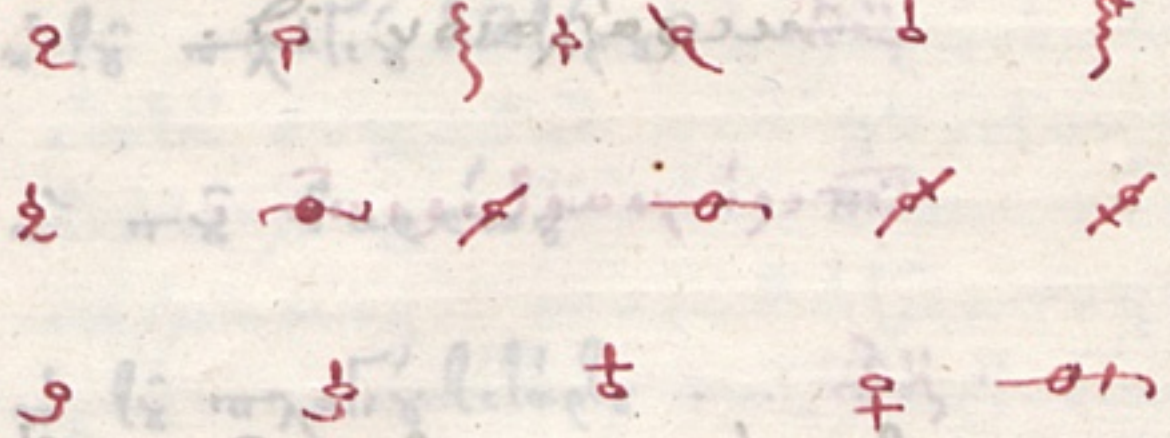

καὶ διαιρεῖται εἰς διαλείμματα
χρωματικὰ, καὶ ἐναρμονίκα.

Διαλείμματα εἶναι ἡμιτόνια.

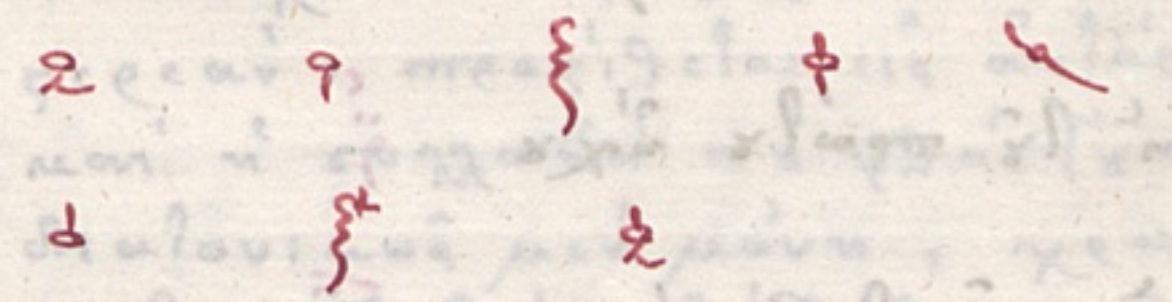

χρωματικὰ εἶναι τρίτα ἡμιτόνια.

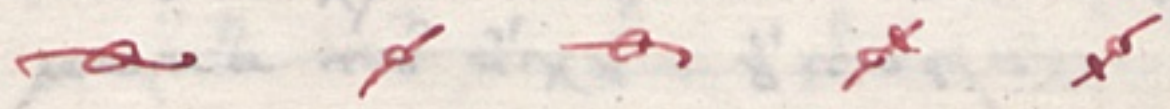

καὶ ἐναρμόνιοι πτύξις, αὐλῶν.

ϛ ϟ ϡ ϕ ϑ

κεφάλαιον ιδ.

περὶ μαρτυριῶν.

Α μαρτυρίαι μαρτυρεῖσιν, ἢ τὸν ἦχον, ἢ τὸ μέλος· καὶ εἰσὶν αἱ τὸν ἦχον μαρτυροῦσαι τὸν ἦχον προλαμβάνουσαι ἀπὸ τῆς χαρακτηρίσεως τῆς μέσης, ὅσαι εὐθέως τοῦ ἀριθμοῦ, ὧνπερ

τ' ἐν τῇ πρώτῃ ἤχῃ· ϛ

τ' ἐν τῇ δευτέρᾳ· ϟ

τ' ἐν τῇ τρίτῃ·· ιϛ· ιϟ

Επειδή δε αύλαι αι μαρτυρίαι
των πήχεων δεν φανερώνουσι λάσιν
ξερεαν, προσίφθαι εις αύλας
και η συμβαση τό φθόγγος
διαλονικώς μεν μόνη, χεω:
μελικώς δε μελάδης φθοράς,
δια να γνωσοποιήση την βάσιν
της μελέσεως, και δη μη-
μεσα τό πήχυ, ὅπως.

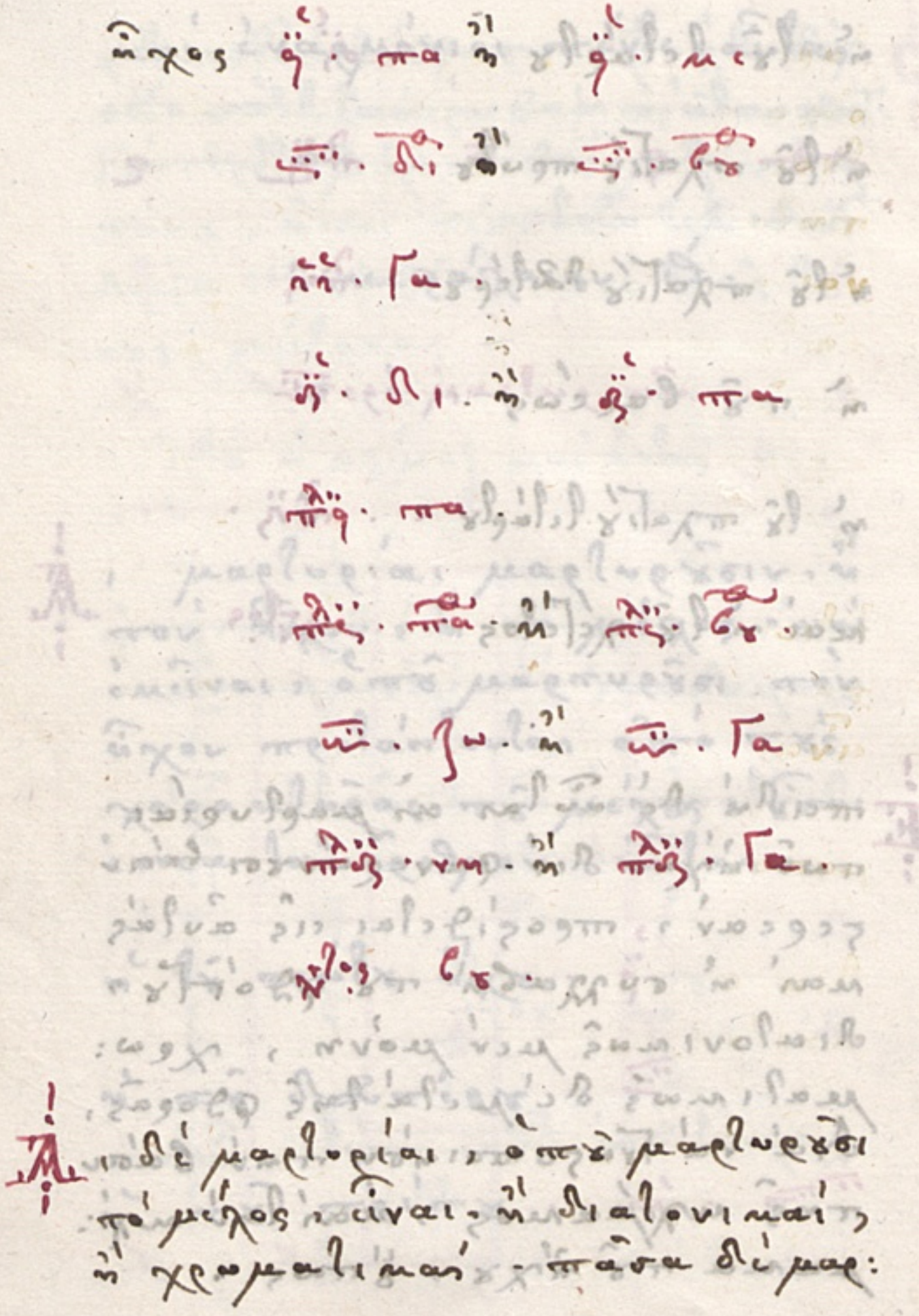

μὴ μαθηταί, ὅπερ μαθητεύσει
τὸ μέλος εἶναι· ἢ διαλύομαι,
ἢ χρωματίσομαι· πᾶσα δίμορε:

λυρία εἶχα δύο μέρη, ἀπὸ τὰ
ὁποῖα τὸ ἓν εἶναι σημεῖον ἢ
δύο, ὅπερ μαρτυρεῖ τὴν ποιό-
τητα τῆς μελῳδίας, τὸ δὲ ἄλλο εἶ-
ναι τὸ ἀρμονικοὶ συμφωνοῦν τῶν
ἐπτὰ συμφώνων τῶν φθόγγων,
ὅπερ μαρτυρεῖ τὴν βάσιν τῆς
πλήμμυρος. παραδείγματος
χάριν, πάλιν τῆς μελῳδίας
ϟ., πέπτο ϟ εἶναι σημεῖον
ἕνδιον, ὅπερ δηλοποιεῖ τὴν ποιό-
τητα τῆς μελῳδίας. ἄλλο δὲ π,
εἶναι τὸ συμφωνοῦν τῷ φθόγγῳ
πα, ὅπερ εἶναι ἡ βάσις τῆς πλή-
μμυρος.

Δια σημεῖα τοῦ διαλογικοῦ
μαρτυρίου εἶναι τὰ ἑξῆς ἑπτά.

ω ϡ ϟ ϰ ϻ ϡ ϟ

τὰ ὁποῖα μαρτυροῦσι τὰ διαφο-

μαλα τῆς μελίσσης, τὰ πρόξ:
νεῦρα τὰ ποιάλητα τῆ μεσ-
τὰ δὲ συμφωνα τῶν φθόγγων,
ὅπερ πίπτουσι ἀνωτέν, ἢ κάλω:
ἢν ἀπὸ αὐλὰ, μακρυνεῖ τὸν τόπον
τῆς μελίσσης· δηλαδὴ αὐλὸς
τῆς μακρυσίας κ, αὐλὸς κ
μακρυσῖ ἀνάβασιν ἐλαχίστου
καὶ καλάβασιν ἐλαάσσονος· τὲ:
τὰ δὲ β, μακρυσῖ τὸν τόπον τῆς
μελίσσης, ὃς ἐστὶ διάστερος ἀπὸ
τῆ πα.

τὰ συμφωνα τῶν φθόγγων πίπτουσι
ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος τῶν μακρυσι-
ῶν εἰς ὅλον τὸ διαπασῶν σύσ-
μα, ὅπερ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν μακ-
ρυσίαν αὐλὸν ῆ, καὶ καλαβαί-
νει ἕως αὐλὸν ῶ· εἰς δὲ τὸ
διάστερον ὅπου τὸ βαρὺ διαπασῶν
ἐμβαίνουσι τὰ σύμφωνα τῶν φθόγγων
ἀπὸ τὸ κάλω μέρος τῶν μακρυσιῶν·

τὸ ἐπὶ τὸν ἀρχικὸν ἀπολυόμενον περίαν ἀνὰ $\frac{\gamma}{\kappa}$, καὶ πάλιν εἶναι ὡς ἀνὰ $\frac{\kappa\gamma}{\kappa}$.

Ἐὰν δὲ πάλιν ἐπὶ τὸ ὀξὺ διαπασῶν, γίνεται μὲν ἄνεσις τῶν μεσῶν τὰ σύμφωνα τοῦ βαρυτάτου, πλὴν μείζων ὀξεῖα ἄνεσις· ἀρχικὸν γὰρ ἀπὸ τοῦ μεσῶν ἀνὰ $\frac{\gamma}{\kappa}$, καὶ ἀναβαῖνον ὡς ἀνὰ $\frac{\kappa\gamma}{\kappa}$.

Ἐὰν δὲ τὸ πρῶτον ἐπὶ τὸ ὀξὺ διαπασῶν προσλάβῃ δύο ὀξεῖαι ἄνεσιν τῶν συμφώνων, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ μεσῶν ἀνὰ $\frac{\gamma''}{\kappa''}$, καὶ ἀναβαῖνον ὡς ἀνὰ $\frac{\kappa\gamma''}{\kappa''}$.

Τὸ ἀνάλογον γίνεται καὶ ἐπὶ τὰ

εἰς τὸ βαρὺ τετράχορδα διατονικῶν· εἰς τὸ πρῶτον διημιολιαῖον ὑποτρέφεται μία ὀξεῖα πάλιν τῶν συμφώνων, εἰς δὲ τὸ δεύτερον ὑποτρέφονται δύο ὀξεῖαι, καὶ παρέξης·

περὶ δὲ τῶν χρωματικῶν μελῶν· ὧν, διὰ μὲν τὴν πλείστην τῶν διαστάσεων ἰδιότητα σημεῖα εἶναι τὰ δύο πρῶτα ⊃ ⊀, διὰ δὲ τὴν τῶν πλευρῶν διαφορὰν, τὰ δύο τελευταῖα ⊃ ⊀· παρ' ὅσον δὲ καὶ τέσσαρα σημεῖα λαμβάνει τὰ σύμφωνα καὶ τὰς ὀξείας κατὰ λόγον εἰρημένα περὶ τῶν διατονικῶν μελῶν·

τὸ δὲ ἁρμονικὸν γένος αἱ μελῳδίαι, ὅπερ μελῳδεῖσι τὸ μέλος,

ἰδιαίτερα σημεῖα μαρτυριῶν δὲν
ἔχουσι· περιέχεται δὲ ἡ ἀρχεία
πάντων μὲ πάντα σημεῖα λοιδία:
τοῦτο μὲν μαρτυριῶν, συμφορᾶς:
μένων μαλὰ λὰ ἀεπμένα ὡς
ὄπισθεν.

Ἐν τέλει αἱ μαρτυρίαι, ὀπτάμαρ:
τυρέσι τὸ μέλος, γεαφουλαι καὶ
εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ ἐν τῷ μέ:
σῳ, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐνίοτε
πάσης γεαπτῆς μελῳδίας.
εἰς τὴν ἀρχὴν μὲν γεάφουλαι,
διὰ νὰ φανερώνωσι τὴν βάσιν
καὶ τὰ διαστήματα τοῦ χαρα:
κτῆρος, ἐν τῷ μέσῳ δὲ
καὶ εἰς τὸ τέλος
γεάφουλαι εἰς τὸ:
σωσιν ἀσφα:
λείας.

χαίρε χαρμοσύνη πλουσιάκη,
καὶ χαρλοφύλακος ἡμῖν δὸς
χεῖρα μεγάλης ἐπιμηκοίας.

ἀμήν.